

Poštnina plačana v gotovini.

XLV. tečaj.

1-2. zvezek.

Casopis
za naše verno ljudstvo
zlasti
za ude tretjega reda.

S privoljenjem cerkvenih
in redovnih oblasti izdaja
TRETJI RED.

V Ljubljani 1928.

Tiskarna J. Blasnika nasled.
v Ljubljani.

Vsebina 1. – 2. zvezka.

	Stran		Stran
Mali oficij bl. D. B.	1	Iz pisma p. B. T. na Kitajskem . . .	22
Asketična šola ali vadnica pop. . .	5	S. Mar. Celina, klarisa	26
Življenje in delovanje sv. J. Kr.		Pregled treh redov sv. Fr. 1927 . . .	30
Vijaneja	10	Razgled po seraf, svetu	31
Obiski bolnih tretjerednikov . . .	14	Priporočilo v molitev	32
Kako je bila iz C. izobčena dekle		Zahvala za uslišano molitev . . .	32
nazaj sprejeta	17	Po sklepu sedme stoletnice . . .	32

„Cvetje izhaja v začetku vsakega drugega meseca. Naročnina znaša letno: v Jugoslaviji 10 Din, v Italiji 5 lir, v Nemški Avstriji 2 šilinga, v Ameriki 40 centov. Naslov za naročila: „CVETJE“, frančiškanski samostan v Ljubljani.

Po sklepu sedme stoletnice smrti sv. Frančiška:

(V prevdarek voditeljem in udom.)

Jubilejno leto je minulo. Sv. oče so pisali višjim: „Mi si obetamo (od tega jubilejnega leta), da boste Frančiškov tretji red na vse mogoče načine gojili s tem, da boste dobro podučili verno čedo: kam spada (tretji red), kako zelo ga je treba ceniti, kako pripravno je vanj stopiti, kako lehko je izpolnjevati njegove dolžnosti, koliko odpustkov in pravic vživa, koliko je koristen za posamezne in človeško družbo...“ — Vprašajmo se vsi voditelji: Ali smo to storili v zadostni meri? „na vse mogoče načine“? — Vprašajte se vi tretjeredniki, ali ste gojili tretji red „na vse mogoče načine“? Ali ste ga drugim pojasnjevali, ga priporočali z besedo... sè zgledom lepega tretjerednega življenja? Koliko sinov, koliko hčera ste notri pripeljali? Mogoče se celo sramujete komu povedati, da ste v tretjem redu? O potem se sramujte, da se tretjega reda sramujete in vedite, da ga niste gojili „na vse mogoče načine“.

Pogledimo posamezne dolžnosti:

Redovna obleka: škapulir in pas. Ali nosite to dvojno vedno na sebi? Vodio pravi: „ako ne bodo nosili, naj izgube Redu podeljene dobrote in pravice.“

Redovna molitev: mali oficij bl. D. M. ali pa 12 očenašev, češčenamarij in 12 čast Očetu. Ali jo redno opravljate vsaki dan? Ali jo opravljate dobro? „Kedor dobro moli, dobro živi.“

Spoved in sv. obhajilo vsaki mesec: Ali je v tem vse v redu? Spoved skesana? Sklep trden? Obhajilo z dobro pripravo in zahvalo?

Večerno spraševanje vesti: Ali ni bilo preveč površno? Ali ste je celo opuščali? Od tega je odvisno spoznanje sebe in napredek ali nazadovanje.

Molitev pred jedjo in po jedi: Po tej molitvi merite gorečnost ali mlačnost.

Mesečni shodi: V nekaterih skupščinah niso redni — odtod zaspanost in nedelavnost udov. Videant consules! Riba pri glavi smrdi.

Časopisi: Ali imaš tretjeredno glasilo „Cvetje“? Če še ne, je takoj naroči in prebiraj. Slabe časopise po moči zatiraj.

Medsebojna ljubezen: to je glavni znak, ali ste pravi ali ne.

Lep zgled: to je apostolstvo tretjerednikov.

Ali je zunanja obleka dostojna? govorjenje spodobno? Ali daješ miloščino v tretjeredno blagajno po svojih močeh?

Ali predstojništva skrbe za bolne ude? Ali za letno vizitacijo?

— — — Kar je bilo zanemarjeno pri voditeljih, pri udihi, pri predstojništvih — popravimo zboljšamo in gojimo tretji red „na vse mogoče načine“. Naj ze zgodi! Amen.

Mali oficij Bl. D. M.

Večernice.

Psalm 109.

Ta Davidov psalm je kratek po obsegu, pa zelo imeniten po vsebini. Govori naravnost o Mesiju, zato se imenuje mesijanski.

Ko je David vredil na Sijonu tempelj in službo božjo ter je sè zmago nad nasprotniki vtrdil svoje kraljestvo in ga povzdignil do velikega sijaja in moči, mu je prerok Natan na božje povelje napovedal, da bo njegov rod večno trajal. To prerokovanje se je vresničilo v Kristusu, ki je po Mariji Davidovega rodu. David se zamakne v prihodnost in odpre se pred njim Mesijevo kraljestvo ter gleda trenutek, ko je Kristus tudi ko človek povzdignjen v nebesa. Vnebohod Kristusov vidi davno naprej; ta je plačilo za trpljenje in krona poveličanja ter začetek večnega kraljevanja. David vidi Mesija tudi ko človeka sedeti na desnici Očetovi, kjer bo na večno kraljeval.

To stališče moramo zavzeti pri premišljevanju tega psalma. Zdaj pa pogledjmo vrsto za vrsto:

„Gospod govori mojemu Gospodu: sedi na mojo desnico.“ Prvi Gospod, ki govori, je Bog Oče, drugi Gospod je Bog Sin — človek, katerega povabi nebeški Oče, naj bo tudi ko človek deležen dostojanstva in poveličanja, katero je ko Bog od vekov imel z Očetom in Sv. Duhom. — „Sedi na mojo desnico“ pomeni, naj ima Kristus tudi ko človek vso polnost moči, oblasti in slave, naj ž njim vlada, sokraljuje v nebesih in na zemlji.

„Dokler ne položim tvojih nasprotnikov za podnožje tvojim nogam.“ Nasprotniki Kristusovi so v prvi vrsti hudobni duh, potem pa vsi, ki nočejo vanj verovati in če so krščeni, pa mu ne sledijo in njegove Cerkve ne slušajo ali ji nasprotujejo. Te bo nebeški Oče popolnoma potlačil pod njegovo oblast, kaker je nam podložna podnožka, na katero polagamo noge. Ta podoba pomeni, da bo Kristus nasprotnike popolnoma premagal in jih do cela podvrgel, če ne preje, pa gotovo sodnji dan, ko bo poveličanje Kristusovo dopolnjeno.

„Žezlo tvoje moči pošlje Gospod sè Sijona; vladaj sredi svojih sovražnikov.“ — Žezlo moči je mogočno kraljevo žezlo in pomeni najvišjo moč. Sè Sijona, ki je predpodoba sv. Cerkve in kraljestva Kristusovega na zemlji, bo razvil svojo kraljevo moč. „Vladaj sredi svojih sovražnikov“, to povelje pomeni, da sovražniki Kr. ne bodo nehali nasprotovati kraljestvu Kr. na zemlji, pa tudi, da ga ne bodo premagali. „Peklenska vrata ga ne bodo premagala“.

„Pri tebi je gospodstvo“, t. j. oblast, zmaga „na dan tvoje moči“, t. j. dokler traja tvoja moč; ta pa traja do zadnjega dne. Mesija zmaguje svoje naspronike skozi vso svetovno zgodovino in razodeva odsvit, svetlobo veličanstva Boga: „v svetlobi svetih“. Odkod ima Mesija moč, povejo nadaljne besede: „iz sebe sem te rodil“, t. j. ti si iz bistva božjega, pravi Bog, ki imaš iste pravice z Bogom Očetom, isto slavo in moč. Besede: „pred zgodnjo danico“ pomenijo od vekomaj, predno je bila kaka stvar.

„Prisegel je Gospod in se ne bo kesal“ pomeni, da je tisto, kar je prisegel, velike važnosti in bo večno trajalo, ker se tega nikedar ne bo kesal; ta njegova prisega in sklep sta nespremenljiva. — „Ti si duhovnik na veke po redu Melkizedeka.“ Kristus ni duhovnik iz rodu levitov in ne bo daroval klavnih in žgavnih darov starega zakona, ampak kruh in vino, kaker Melkizedek. Besede se obračajo na sv. mašo in presv. Rešnje Telo ter povejo, da bo prenehala daritev starega zakona in njegovo duhovništvo, opravljal bo pa Kristus nekrvavo daritev do konca sveta ko posredovavec mej Očetom in nami.

„Gospod na tvoji desnici“ je Mesija na desnici Očetovi, ki mu je sodbo izročil. Dan jeze je dan poslednje sodbe. Kralji, narodi in glave so nasprotniki Kristusovi in njegove Cerkve. „Dopolnil pogin“, t. j. popolnoma jih bo potrl.

„Iz potoka ob potu bo pil“ pomeni Mesijevo ponižanje, trud in trpljenje, ker iz potoka ob potu piše le tisti, ki je v skrajnem pomanjkanju. To njegovo trpljenje ga je pa peljalo v povišanje. Zato je rekel Zveličar učencema na potu v Emaus: „Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo?“ — „Glavo kvišku drži“ pomeni dostojanstvo, čast, moč. Rane Kristusove so znak njegove slavne zmage. Pil je kelih trpljenja do dna, pa je kmalu na to zmagoslavno vstal poveličan iz groba.

Ta psalm je mesijanski, kaker smo že omenili in se v celoti in posameznih delih obrača naravnost na Kristusa. Zakaj ga je Cerkev uvrstila v Marijin oficij? Zato ker je Marija v najtesnejši zvezi s Kristusom. Ta psalm poveljuje Kristusovo človeško naturo; to je pa Kristus prevzel iz Marije, zato gre čast Sina tudi na njegovo Mater. Gotove besede v psalmu, ki jih govori nebeški Oče na Kristusovo božjo naturo, more Marija izreči z ozirom na njegovo človeško naturo n. pr. „iz sebe sem te rodil(a)“. Kristus je daroval sebe 33 let, Marija je z njim darovala Sina in sebe. Kristusu pravi Oče: „Sédi na mojo desnico“, Jezus pa

pravi Mariji isto pri njenem vnebovzetju, ker jo je postavil za kraljico nebes in zemlje. Na to nas spominja pripev k temu psalmu: „Ko je Kralj na svojem prestolu“ (na desnici Očetovi), moja narda prijeten vonj razširja.“ Narda je dišeča rastlina in pomeni tu Marijine čednosti, nad katerimi ima Bog dopadenje.

Psalm 112.

Ta psalm je ljubka pesem, spodbujajoča vse, naj hvalijo Gospoda. „Služabniki“ stoji tu za vse Izraeljce. Hvalijo naj ga za rešitev iz sužnosti, zlasti pa tudi za vse dobrote, katere je Bog skazal vsem in vsakemu posameznemu. Na to utemeljuje, zakaj naj ga hvalijo: zato, ker je vzvišen in ker je dober, da krbi tudi za zadnjega ubožca. Pri besedah: „da ga postavi med prvake“ lahko mislimo na egiptovskega Jožefa, na Davida ali na koga družega v zgodovini... Zadnja vrsta: „Ki daje prebivati nerodovitni v hiši ko veseli materi otrok,“ nas opozarja na tiste, ki so bile v starem zakonu najbolj zapostavljene. Tudi tem daje Gospod svoj blagoslov n. pr. Sara, Rahela, Ana, Elizabeta. Daje pa svoj blagoslov tudi devicam novega zakona, da so rodovitne na čednostih in dobrih delih ter so neveste Kristusove.

Še bolj ko Jude mora ta psalm spodbujati kristjane k hvali božji, saj smo mi prejeli od Boga večje in obilniše dobrote. Ni nas samo rešil sužnosti pekla in greha, ampak nam je dal tudi sv. Cerkev z obilnimi milostmi in dobrotami (sv. zakrament). Dal nam je pa tudi svojo mater za našo mater, na katere nizkost se je ozrl in ji storil velike reči. Pripev pove, da Jezus ljubi to mater ko najboljši ženin svojo nevesto, zato je pa ona pri Bogu mogočna v svoji priprošnji. Devišтво je obljubila, pa jo je Bog naredil v hiši sv. Cerkve za veselo mater neštevilih srečnih otrok. Bodimo njeni hvaležni otroci.

Psalm 121.

Ta psalm smo že razložili pri tretji uri. Ozrimo se le še na pripev: „Črna sem pa krasna...“ Nevesto v visoki pesmi, iz katere je pripev vzet, si pesnik predstavlja ko neznatno dekle s kmetov; od sonca je zarjavela in potemnela, nič privlačnega nima sebi. — Neznatna žena je bila tudi Marija iz ubožne hiše neslavnega Nazareta, ubožna žena tesarjeva. Počrnela je od obilnega truda in trpljenja na begu v Egipt, pri vsakidanjem delu in opravkih, zlasti pa od trpljenja svojega Sina. A lepa je vendar in krasna. Ta lepota se je razodela ravno v luči trpljenja, v njeni potrpežljivosti, skrajni udanosti v božjo voljo, v njeni ljubezni do Jezusa in do nas. „Zato me je kralj ljubil“ ko svojo najljubšo mater „in me peljal v svoj hram“, v nebeški Jeruzalem pri njenem vnebovzetju. — V pripevu božične dobe pomeni goreči grm, ki ga je Mozes videl, njeno neomádeževano devištvo.

Psalm 126.

Tudi ta psalm smo že ogledali pri deveti uri. Pripev: „Zima je minula...“ je vabilo Boga na nebeško kraljico, naj pride v nebo. Zima zemeljskega življenja in mraza, otrpnelosti in trpljenja, dež zemeljskih nadlog, truda in solz — vse to je pri kraju. Dvigni se kvišku, prijateljica moja, spomlad je nastopila, pridi, raduj se in uživaj sadove svojih čednosti. — Pripev božične dobe se ozira na nekatera prerokovanja iz starega zakona. Morebiti ste že videli naslikan rodovnik Jeseja, Davidovega očeta. Iz njegovega srca raste drevo, na katerega vejah sede judovski kralji, prav na vrhu je na svojem sedežu Marija z detetom Jezusom. Tako je vpodobljeno prerokovanje Izaijevo: „In pognala bo mladika iz Jesejeve korenine in cvetlica zrastle iz njegove korenine“ (11. 1), kaker omenjajo apostolska dela: „Iz njegovega rodu je Bog poslal Izraelu Odrešenika Jezusa“ (13. 23). Nadaljne besede pripeva: „zvezda je iz Jakoba izešla“ (IV. Moz. 24. 17), so iz Balaamovega prerokovanja. Zato so vprašali Modri z Jutrovega: Kje je novorojeni kralj; zakaj videli smo njegovo zvezdo... Ta prerokovanja so bila z Jezusovim rojstvom dopolnjena, zato pravi pripev brez daljšega dokazovanja „Devica je rodila Odrešenika, tebe hvalimo naš Bog“. Za nas pa iz tega sledi, da se v vsem vklonimo božji previdnosti in stavimo vse upanje na božjo milost in usmiljenje.

Psalm 147.

Ta pesem je zložena v času, ko so Jeruzalem zopet popravili in postavili okoli nove utrdbe. Obsega pa tri poglobitne misli: 1. prebivalci Jeruzalema hvalite Gospoda, da je mesto vstalo iz razvalin in je zopet utrjeno s trdnimi vhodi, da ste varni pred vpadi nasprotnikov in morete v miru obdelovati polje, ki vam daje potrebni živež (1—3). 2. Gospod more pomagati in dvigniti blagostanje kaker je razvidno iz vladanja v naturi. On samo hoče („Na zemljo pošlje svojo besedo, urno teče njegova beseda) in v hipu je sprememba: je sneg, slana in led, pa pošlje topel veter in je prijetno pomladansko vreme in toplo poletje. Tako je tudi v Jeruzalemu vladala zima (žalost) v času sužnosti, zdaj ste pa rešeni po božji dobroti („na njegovo besedo“, t. j. na njegovo voljo). 3. Kaker Bog vse vravnava v naturi, tako doseže cilj tudi v razodenju. On je odločil rod Jakobov za izvoljeno ljudstvo, iz katerega ima priti Odrešenik, zato ga je tudi ohranil, kar ni storil nobenemu drugemu ljudstvu. „Besede, pravice, povelja“, to pomeni božjo voljo, odločitev.

Jeruzalem je predpodoba Device Marije. Na nji je Bog dovršil najčudovitiša dela. Vse, kar se je v zemeljskem Jeruzalemu čudovitega zgodilo, vidimo dovršeno na Mariji. Ona je kraljevi grad, v katerem si je Najvišji postavil svoj prestol. Ona je sveti šator, v katerem je prebival Najsvetejši. V nji je „vtrdil zapahe vrat“, da greh v ta tempelj ni mogel in je bila brezmadežna. V Mariji je oblagodaril njene otroke, brez-

številne njene častivce, ki uživajo mir srca, ohranijo čisto vest in uživajo presv. R. T., to se pravi: nasičuje jih z najboljšim žitom, nebeško hrano. „Na zemljo pošlje svojo besedo“ s tem, da razodene svojo voljo; Marija je to voljo ko dekla Gospodova celo življenje najbolj natančno izpolnjevala, tudi v najhujšem trpljenju, kar zaznamuje psalm z besedami: sneg, megla, toča, mraz. V ta kelih njenih britkosti je vžil Gospod tolažbo, povzdignil jo je, vzel v nebesa; „tako ni storil nobenemu ljudstvu“. Pripev nam take misli polaga srce: „Lepa si in prijetna v svoji krasoti, sveta Bogoródnica.“

Poglavje.

Besede so vzete iz Sirahove knjige in govore v prvi vrsti o večni Modrosti, t. j. o drugi božji osebi ali včlovečeni Besedi, v drugi vrsti jih pa obrača sv. Cerkev tudi na Marijo. S temi besedami nam opisuje Marijo pred njenim zemeljskim življenjem: „Od začetka in pred veki sem ustvarjena“, t. j. preden je kaj bilo, sem bila v božjih sklepkih, po katerih je Bog odločil poslati Sina na svet in mu dati Marijo za zemeljsko mater. — „Do prihodnjega veka ne bom prenehala“, t. j. nikoli ne bom nehala, večno bom poveljučana. — „V svetem stanovanšču sem pred njim služila“. Te besede se nanašajo na njeno zemeljsko življenje, v katerem je mladostna leta preživela v tempelju, v božji službi, potem je Bogu služila, ko je rekla: „Dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi,“ ko je za Jezusa skrbela in mu stregla in ko ga je na križu darovala.

P. KAJETAN KOGEJ:

Asketična šola ali vadnica popolnosti.

O sredstvih popolnosti.

(Dalje.)

10. Zatiranje greha — sredstvo krščanske popolnosti.

V prvih časih krščanstva so se kristjani od paganov najbolj ločili v tem, da so se grozno bali greha. Strah pred grehom jih je tako vtrdil v dobrem, da so v kratkem času postali popolni. In danes? Koliko jih je, ki se za greh komaj zmenijo! Koliko jih je, ki se po življenju nič ne ločijo od paganov! Celo na videz dobri kristjani imajo greh za malenkost. Odkod tolika zmota? To prihaja iz premalo žive vere, iz slepega samoljubja in iz nezadostnega spoznanja božje svetosti, kaker tudi iz pohujšanja od strani drugih. Toda naj svet misli o grehu, kar hoče, gotova resnica je, da brez zatiranja greha napredka v popolnosti ni. Zato moramo v naši vadnici govoriti tudi o grehu.

O grehu sploh.

Hudega je veliko na svetu. Uboštvo, bolezen, zaničevanje, preganjanje in vsakovrstno trpljenje, ki človeka nadleguje v njegovem življenju, vse to imenujemo hudo. Pa vse to ni v polnem pomenu besede pravo hudo, zakaj če mi taka navidezna zla prenašamo z voljno dušo in zavoljo Boga, si ž njimi služimo sveta nebesa. Edino pravo hudo na svetu je le greh, ki nas more onesrečiti za čas in večnost.

Po katekizmu je greh dvojen: podedovani ali izvirni greh, ki sta ga storila Adam in Eva v raju in smo ga mi z nasledki vred podedovali po njem; — osebni ali dejanski grehi, ki smo jih zakrivali mi.

Izvirni greh.

Izvirnemu grehu zapade vsaki človek, ker se podeduje in prinaša smrt. Sv. Pavel piše: „Po enem človeku je greh prišel na svet in po grehu smrt; in tako je smrt na vse ljudi prišla, v katerem so vsi grešili“ (Rimlj. 5, 12). Izvirni greh prinaša človeku takorekoč dvojno smrt: smrt telesa pri odhodu s tega sveta in smrt duše pri prihodu na ta svet.

Telesna smrt ostane, ker je človeku vsled izvirnega greha odločeno enkrat umreti (Hebr. 9, 27); dušna smrt se pa izbriše pri sv. krstu, kjer se nam odpusti Adamov greh in postanemo otroci božji. Izvzevši preblazeno Devico Marijo smo vsi ljudje v izvirnem grehu spočeti; to je verska resnica, katere se sv. Cerkev trdno drži.

Ali izvirni greh je greh, ker izhaja iz prostovoljnega dejanja Adamovega ko praroditelja in glave vsega človeštva. To je tako, kakor če kaki knez zase in za svoje otroke izgubi knežji naslov in kneževino, ker se je uprl zoper svojega kralja, od katerega je vse to prejel v dar. Na knezovih otrocih je madež očetov z nasledki in kaznimi; tako tudi na Adamovih otrocih.

Pri razpravljanju o popolnosti ne smemo izvirnega greha staviti v isto vrsto z osebnim grehom. Kljub izvirnemu grehu se po sv. krstu lahko povspnemo do visoke popolnosti, mej tem ko je osebni greh, zlasti smrtni, velika ovira vsakega duhovnega napredka.

O izvirnem grehu nadalje razpravljati v askezi nima pomena, velikega pomena je pa osebni greh.

Osebni greh.

Osebni greh stori tisti, ki vedoma in prostovoljno prelomi božjo postavo (Katekizem). Z grehom se prekrši zapoved in volja Boga. Bogu samemu se vstavlja človek, ki greši; vedoma in prostovoljno dela drugače, kakor hoče Bog. V tem ravno tiči vsa zloba greha. — Za greh je torej potrebno troje: 1. prelomljenje božje postave; 2. zavest, da ravnam proti Bogu in 3. da je prelomljenje prostovoljno.

1. Da se more kakšno dejanje šteti v greh, je najprej treba, da mišlim, želim, govorim, delam kaj, kar je proti božji volji, ali kakor navadno

pravimo proti božji postavi. Svojo voljo in postavo nam je Bog natanko razodel. Dal nam je božje zapovedi, ki nas nič manj ne vežejo ko Izraelce in sploh vse ljudi. Vsaki človek nosi v sebi neki glas, ki mu neprenehoma oznanjuje božjo voljo. Ta glas je naša vest. Ako je ta prav vrejena, nam glasno govori, kaj je po božji volji in kaj je proti nji. — Poleg tega nam je Oče poslal svojega Sina, ki nam je zapustil mnogo nauk, naredeb in ukazov, po katerih smo dolžni živeti in jih ne smemo prestopati. Imamo pa tudi sv. Cerkev, ki nam ko namestnica božja daje zapovedi in smo ji dolžni pokorščino. Tudi stanovske dolžnosti nam kažejo in razodevajo božjo voljo. Razen cerkvene oblasti je tudi svetna ali deželjska oblast, so razni predstojniki, kaker stariši, gospodarji, delodajavci, mojstri itd. Vsi ti zapovedujejo v imenu božjem. Kedor torej prestopi eno ali drugo zapoved Boga in njegovih namestnikov, greši, če prestopi vedoma in prostovoljno, kar je ukazano ali prepovedano.

2. Zadostno je spoznanje, kedar človek ve, ali bi vsaj vedeti moral in bi lahko vedel, da je to, kar dela, zoper božjo voljo. Če kaj storimo, kar je nasprotno božji postavi, pa mi tega ne vemo, in ke bi vedeli, bi ne storili, takrat nismo grešili. Ako torej mali, nerazsodni otroci ali ljudje, zmešani na pameti ali zelo omejeni ljudje kaj storé, pa hudobije ne spoznajo, ne greše, ker nimajo zadostnega spoznanja. Tudi tisti ne greši, ki prelomi kakšno zapoved, o kateri nič ne ve. Ali ta nevednost mora biti nezadolžena; ako bi bila zadolžena, greši, ker prihaja iz hudobne volje. Sv. Gregor pravi: „Kaj družega je ne vedeti, pa spet kaj družega, ne vedeti hoteti; zakaj kedor svoje uho odtegne glasu resnice, da bi kaj ne vedel, ni nevednež, ampak zaničevavec postave“. (Prim. Razlag. kršč. nauka V. pogl. 19).

3. Da se komu greh vpošteva, je treba kónечно še privoljenja v greh. Privoljenje v greh ni družega ko volja nekaj storiti, kar je zoper božjo voljo. Privoljenje je tako bistvena terjatev, da brez njega ni nobenega greha. Sv. Avguštin pravi: „Prostovoljnost pri grehu je nekaj tako bistvenega, da o grehu na noben način ne more biti govora, če dotično dejanje ni prostovoljno.“ (De vera relig. I. 2. c. 14.).

Naj te kaka reč še tako mami in vabi v greh, tvoja volja pa stoji trdno in nič ne odjenja, nimaš nobenega greha ne velikega ne malega. Vaba v greh ti še ne more škoditi, marveč ti je v besedah sv. Jakoba celó v zasluženje: „Blager človeku, kateri pretrpi skušnjava; ker skušani bo prejel krono življenja (1, 12.). — Če se pa takemu vabljenju vdamo, je takorekoč hočemo imeti, potem je že greh, kaker apostol sam dalje spričuje: „Ko poželenje spočne, rodi greh“ (Jak. 1, 15.).

Prelomljenje božje postave, zadostno spoznanje in privoljenje so tiste tri stvari, ki tvorijo greh. Če le eno izmej tega manjka, se ti stvar ne more šteti v greh. Kedor tedaj vedoma in prostovoljno kaj misli, želi, gleda, govori, stori, in ve, da je prepovedano, stori smrtni ali mali greh, kaker je že zapoved velika ali mala, zavednost in prostovoljnost popolna ali nepopolna.

Bistvo greha.

Po svojem bistvu greh ni nič drugega ko odvrnitev od Boga. Človek ves zavisi od Boga, tudi trenutek ne more obstati brez njega. Ako Bog od njega odmakne svoje oko, trenutno se zgrudi v svoj prvotni nič. Če človek greši, osobito če smrtno greši, se izneveri svojemu Stvarniku in dela kaker da noče več imeti ž njim opravka. Grešnik na ta način pokaže svojemu najvišjemu Gospodu hrbet in se obrne k stvarjem.

Človek je tako vstvarjen, da mora po nečem hrepeneti, na nekaj mora biti navezan, nekaj mora ljubiti. Če ne ljubi Boga, se vdaja stvarjem, ki ga odvrtaajo od Boga; če se pa stvari popolnoma oklene, postane ta stvar njegov bog. Kolika hudobija v takem početju!

S tem pa prizadene Bogu toliko zaničevanja, preziranja in nečasti, da tega nobeno vstvarjeno bitje več popraviti ne more. Če bi vsi angelji in svetniki in ljudje z Materjo božjo na čelu do konca sveta vse mogoče trpljenje prenašali, vse mogoče čednosti gojili, bi se vsem zasluženjem ne mogli popolnoma zadostiti niti za en sam greh.

Zato je moral sam Bog priti na zemljo in postati človek. Le tako se je moglo neskončnemu razžaljenju božjemu dati neskončno zadostje Sinu božjega. — Božja pravičnost je torej za boljše spoznala, da se Sin božji včloveči in pretrpi najgorenkejšo smrt, kaker da bi ostala nekaznovana nedoumljiva hudobija, ki odseva iz vsakega, predvsem smrtnega greha (Prim. Geistersch I, 50—51).

Dva ugovora.

Nasprotniki očitajo kat. Cerkvi, da z naukom o grehu vernike do sužnjev ponižuje in jim jemlje vso prostost, češ da ni mogoče greha se ogibati in da se ga tudi treba ni. — Poglejmo, koliko je resnice na tem.

a) Cerkev se svojim naukom o grehu ne jemlje prostosti, pač pa ravno nasprotno daje svojim vernikom pravo prostost božjih otrok t. j. prostost pred grehom in sužnostjo satanovo — nasprotniki pa v resnici človeka pogrezajo vedno globlje v blato in ga napravljajo za sužnja greha, strasti in hudobnega duha: „Vsak, kedor greh dela, je suženj greha“ (Jan. 8, 34). Glejte moderne sužnje greha in strasti po gotovih oddelkih bolnišnic in jetnišnic, ozrite se na nasledke te nesrečne prostosti v sirotišnice in prevdarite kakšna je moralična prostost teh v verige strasti in greha okovanih ljudi: prosto živi po svojih nagonih slabejše od živali, veruje kar hoče, pa konča v obupu, je in vživa koliker in kedar hoče, če ima, ako nima, pa krade, ropa, goljufa, govori, piše, laže, kaker boljše kaže in služi samoljubnosti. To je tista hvalisana prostost! Kedo tedaj zaslužuje svet? Ali Cerkev ali novodobni svet?

b) Drugi pa pravijo, da se greha nihče ne more varovati, zato se ga tudi ni treba ogibati. Kaj naj rečemo na to? — Verska resnica, katere se moramo trdno držati je, da Bog da vsakemu človeku toliko milosti, da se more varovati vsakega smrtnega greha. Z milostjo božjo se torej

moremo vsaj smrtnega greha varovati. Kedor nasprotno trdi, taji kato-liški nauk in govori neresnico. Smrtnega greha se s pomočjo milosti, ki jo Bog vsakemu da, moremo varovati in se ga tudi moramo, če se ho-čemo zveličati. Treba je pa v ta namen rabiti sredstva: pogostna spoved, sv. obhajilo, molitev, čuječnost, bežati pred priložnostjo itd. Bog nas ne bo sodil po načelih sveta, mariveč po nauku Kristusovem. Kedo po tem nauku živi, se lahko more varovati vsakega smrtnega greha in je tudi dolžan ogibati se ga ter rabiti pomočke proti grehu. Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal.

Kar tiče male grehe, je res, da se vseh brez posebne milosti božje ne moremo ogibati. Toda če Boga prosimo za to milost in se trudimo, da se jih varujemo, se bomo tako utrdili, da prostovoljno vanje ne bomo padali in če bi padli, se jih bomo s kesanjem in dobrimi deli rešili; vsakidanje slabosti in napake storjene v naglosti nas bodo pa do smrti spremljale.

Razloček mej smrtnim in malim grehom.

Velik ali smrtni greh nas oropa milosti božje in nas stori godne za pekel. Mali ali odpustljivi greh nam le zmanjša božjo ljubezen, nas stori vredne časnih kazni, za katere moramo trpeti ali tukaj na zemlji ali pa enkrat v vicah. Iz tega nauka spoznamo, zakaj imenujemo nekatere grehe velike ali smrtne, druge pa male ali odpustljive. Veliki so, ker prelomijo božjo postavo v velikem, smrtni pa, ker nakopljejo duši smrt: „Ime imaš, da živiš, pa si mrtev“ (Skriv. raz. 3, 1).

Vsi grehi, ki niso smrtni, so mali ali odpustljivi. Mali jim pravimo, ker so z ozirom na smrtne grehe manjše hudo in nam ne vzamejo Boga. Odpustljivi se imenujejo, ker nam jih Bog laglje in rajše odpusti. Mali grehi se nam morejo odpustiti tudi zunaj spovedi, če opravljamo v ta namen dobra dela, kaker: molitev, post, miloščino in druga, ali moramo se jih obenem kesati in biti moramo takrat v stanu posvečujoče milosti božje. Noben mali greh se nam ne odpusti, ako nam že ni bil poprej odpuščen smrtni greh.

Mnogi so tajili razloček mej smrtnim in odpustljivim grehom. Toda sv. pismo jasno povdarja, da grehi niso vsi enako veliki. Sv. Cerkev je vedno učila in uči, da so nekateri grehi veliki, drugi le mali, kar se posebno razvidi iz pokore, katero je v prvih časih nalagala grešnikom. Sv. očetje zelo svarijo pred malimi grehi, ker lahko peljajo v smrtne, pa nikjer ne pravijo, da malih grehov ni. Primerjajo jih deževnim kapljicam, peščenim zrcnem, malim žuželkam in povdarjajo, da se moramo zbog njih obilice tresti pred njimi (Prim. Scherer Lex. III. 1098).

Število malih grehov je pri mnogih mlačnih in površnih ljudeh naravnost ogromno. Grešijo na vseh krajih, sè vsemi silami duše, sè vsemi počutki telesa, vsaki čas, pri vseh opravkih, v mislih in željah, pri jedi in pijači, ter se le malo ali nič ne potrudijo, da bi se jih rešili in varovali. Kaj bi bilo ž njimi, ako bi to bili sami smrtni grehi?

Redovna šola o tej reči približno tako-le pravi: „Kedor stori mali greh, ne predstavlja brezpogojno in popolnoma vstvarjene reči Bogu, ne ceni višje stvari ko Stvarnika, kaker to dela smrtni greh; še vedno je Bogu toliko vdan, da je pripravljen reč ali osebo, ki ga vabi v greh, prej zapustiti, kaker izgubiti milost božjo in prijaznost z Bogom“ (Geisterssch I, 68.).

Težko, zelo težko je, v gotovih slučajih določiti, kedaj je greh že smrten, kedaj mali. Sv. Avguštin piše: „Do skrajnosti težko in nevarno je določiti, kateri so tisti grehi, ki branijo vstop v nebeško kraljestvo,“ — kateri so torej veliki in kateri mali grehi. To ne gre razločevati po človeški, mariveč le po božji sodbi“ (Civ. Dei lib. 21).

Natanko začrtati mejo mej malim in smrtnim grehom ne moremo in bi bilo po sv. Avguštinu nevarno. Marisikaj je pri enem smrtni greh, kar je pri drugem le mali greh. Tukaj gre vpoštevati zmožnosti, znanje, vzgojo itd. itd., prav veliko je odvisno od človeka samega, od starosti, vesti, spoznanja, hudobne volje itd. Ker ni pravila, da bi mogli postaviti natančno mejo mej enim in drugim grehom vsaj na splošno ne, zato se varujmo že malih grehov, ker nas lahko pripeljejo do smrtnih.

(Dalje prih.)

Življenje in delovanje sv. Janeza Krstnika Marije Vijaneja.

Rojstvo in detinska doba.

Severozahodno, ne daleč od mesta Lijona, leži na malem griču župnija Dardilej. Tu je živela proti koncu 18. stol. pobožna kmetiška družina Vjané (Vianney), ki je dala Franciji slovečega župnika arskega, nebesom velikega svetnika sv. Janeza Vijaneja, nam tretjerednikom redovnega brata in zaščitnika ter mogočnega priprošnjika pri Bogu.

Očetu svetnika je bilo ime Matej, materi Marija. Bog je blagoslovil njunin zakon s tremi sinovi in tremi hčeram. Arski župnik je bil četrti otrok, rojen o polnoči 8. majnika 1786. leta.

Še pred rojstvom je darovala pobožna mati svoje dete Bogu in preblaženi Devici Mariji ter je napravila obljubo, da ga bo posvetila službi Gospodovi. Pri krstu so mu dali ime Janez Marija. Tako je želela mati, ne vedoč, da ima to dete pozneje hoditi po stopinjah sv. Janeza Krstnika ko oznanjevalec pokore.

Nepredvidna strežnica je nekoč vpričo matere izustila besede: „Ta otrok bo ali velik svetnik ali velik zločinec.“ Skrbna mati kar ni mogla pozabiti teh besed. Pogosto je radi njih pretakala solze ter zdihovala:

„Ubogí otrok, kaj bo pač iz tebe?“ Neštétokrat ga je pokrížala in mu prosila božjega blagoslova.

Z veseljem ga je opazovala, ko so se začele razvijati duševne zmožnosti malega Janezka. Vajen je bil, da ga je mati pokrížavala, zato je večkart segel po materini roki, da mu je napravila na čelo znamenje odrešenja. Prvi besedi, ki jih je znal izgovoriti, so bile „Jezus, Marija“. Pri molitvi je kazal toliko otroško pobožnost, da je mati vsa potolažena rekla: „Torej svetnik bo moj Janezek, svetnik bo.“ Komaj tri leta star se je že vdeleževal skupnih molitev v družini. Kedar je zazvonilo „ave“, je prvi pokleknil, da bi počastil ljubo mater Marijo. Že v tej dobi se je pogosto skríl v kak kotíček, da bi mogel nemoteno mólití. Nekoč ga ni bilo najti nikjer. Polna skrbi ga mati išče po njegovih skrivališčih, slednjič ga najde v hlevu. Klečal je tam nepremično ter bil ves zatopljen v pobožno molitev. Ko je videl, da je materi povzročil skrb in žalost, je odslej zahajal molit samo v cerkev, pa vselej le z materinim dovoljenjem. Kako rad je hitel tja ter donašal Bogu in nebeški Materi prvence svojega srca in domačega vrta. Zdaj je prinesel g. župniku najlepših cvetk, zdaj grozdja ter prosil v svoji otroški preprostosti: „Bodite tako dobri in dajte to Materi božji v roke“.

„Preblázeno Devico Marijo sem ljubil, preden sem jo poznal,“ tako je zatrjeval v poznejših letih. Nekoč je dobil od matere líčen rožnivenec. Sestrica ga je radi tega zavidala in je želela rožni venček sama imeti. Ko mu je mati rekla, naj ga podari setrici, je slušal, da si ga je stala ta žrtev mnogo premagovanja. Najbrže kot odškodnino mu je podarila dobra mati lesen kipec Matere božje. „O, kako sem ljubil to sohico; vedno je bil pri meni in po noči ne bi bil mogel mirno spati, če je ne bi bil imel poleg sebe,“ tako je pripovedoval 60 let pozneje.

Da je ljubezen do nebeške Matere tako zgodaj vzplamtela v njegovi duši in da je sladkost iskrene molitve okušal tako rano, se je imel zahvaliti poleg Bogu svoji izredno pobožni in modri materi. Zato je povdarjal pozneje: „Čednost prehaja kaj rada od matere v srca njenih otrok, ki radi to delajo, kar na materi opazujejo.“ Ta mati je učila svoje otroke imeti greh za največje hudo na svetu. Večkrat jim je ponavljala: „Največja žalost bi bila zame, če bi videla katerega izmed vas grešiti.“ Ko je bil nekoč navzoč tudi mali Janezek, je pristavila: „Moj ljubi Janez, če bi pa ti zašel v greh, bi bilo to zame najhuje.“

V tej dobi je izbruhníla francoska revolúcija. Revolúcionarji so zapirali cerkve ter preganjali in morili duhovnike. Ta težki udarec je grozno zadel verno ljudstvo, občutil ga je pa morebiti najbolj tudi Janezek, ki je tedaj štel osem let. Več ni mogel in tudi ne smel pohiteti v cerkev, ki se mu je bila že tako priljubila.

Čednostni pastirček.

Ko je mali Janezek nekoliko dorastel, je moral pasti domačo živino, izprva le tri ovce in enega oslička, pozneje pet krav in nekaj ovčic.

Dan na dan je gnal živinico na pašo držeč v eni roki pastirsko palico, z drugo pa je pritiskal svoj ljubi kipec Matere božje k sebi. Drugi pastirji so ga že od daleč veselo pozdravljali. Ljubili so prijaznega tovariša in ga spoštovali radi dobrote, milobe in postrežljivosti. Mej tem, ko se je živinica pasla, je pripravljaj na vzvišenem prostoru pod staro vrbo altarček, postavil nanj svoj kipec ter presrčno častil ljubo Mater Marijo. Tu je zbiral tovariše, opravljal ž njimi vse molitvice, ki jih je znal, nato pa jim je sè vso nežnostjo pridigal o preblaženi Devici: „Ljubi otroci! Bodite prav pridni in ljubite Boga iz vsega srca!“ Tako jih je spodbujal k dobremu. Nihče mu ni ugovarjal, niti se nasmehnil, vsi so verno in spoštljivo poslušali malega pridigarja. Po opravljeni pobožnosti so se zopet veselo igrali. Janez je večkrat prosil tovariše, naj pazijo na njegovo čredo, sam se je pa umeknil in je pobožno in mirno molil ure in ure. Ko je zvečer prignal čredo domov, je pripeljal sè seboj vse ubožce, ki jih je srečal ob potu. Nekoč jih je bilo nič manj ko 24.

Do ubožcev je imel izredno veliko ljubezen. Sam jim je stregel z darovi, ki jih je dobil pri dobri materi v kuhinji, dajal jim je rad od svojega deleža; prosil je mater za staro obleko in čevlje, sušil je ob peči mokro obleko in pripravljaj svojim ljubljencem na slami snažno ležišče. Kaj rad jih je učil najpotrebniše molitve, obujal je ž njimi tri božje čednosti in jih navajal na vdanost v voljo božjo kazoč na plačilo v večnosti. Kedar so berači odhajali, obdarjeni na duši in na telesu, tedaj so hvaležno blagoslavljali svetega pastirčka.

Ljubezni do ubogih se je učil od očeta. Kolikokrat je oče naročil temu ali onemu izmed sinov: „Naloži oslu toliko drv, koliker jih more nesti in daj jih onemu ubožcu.“ Od nekedaj so se zbirali slehrni večer berači v njegovi gostoljubni hiši, na kar jim je postregel z večerjo in gorkim ležiščem. Kedar je pa zmanjkalo hrane za številne „goste“ — neredko jih je bilo 12 do 15 — tedaj je dobri oče njim odstopil svojo večerjo.

Deška leta.

Radi revolucije, ki je divjala tisti čas na Francoskem in iz nje sledečega preganjanja duhovnikov, so službo opravljalj večinoma le po noči v zaprtih prostorih na skrivnem. Dobra Vijanejeva mati je redno hodila k tem pobožnostim in mnogokrat je vzela tudi svojega Janeza sè sabo. Ob taki priliki je enajstletni deček opravil svojo prvo sv. spoved. Kako brezgrešna je bila njegova mladost, se da sklepati iz besed, ki jih je pozneje izustil: „Dokler sem bil mlad, nisem poznal hudega, še le ko spovednik sem se seznanil ž njim.“ Radi raznih zaprek je mogel prejeti prvo sv. obhajilo še le čez leto dni. Mati ga je peljala k misijonarjem, ki so pripravljali še 15 drugih otrok za prvo sv. obhajilo. Slovesnost se je obhajala ob času košnje v hiši grofice Pingon. Da bi ostali verniki prikriti pred ogleduhi, so pred okna zapeljali velike vozove sena. Vijanejeva mati je spremila svojega sinčka k angeljski mizi, kjer je klečal

bolj podoben angelju ko človeku. S koliko gorečnostjo je pač takrat molil! Saj so že pri vsakidanjih molitvah občudovali njegovo zbranost rekoč: „Glejte, kako mali Vijane tekmuje s svojim angeljem varihom v pobožnosti!“

Po svetem opravi se je presrečni otrok vrnil z materjo domov. Tu je bil vsem zgled pokorščine, marljivosti in pobožnosti. K sveti maši je hodil, kolikerkrat je le mogel. Kedarkoli je prišel po opravkih v bližino cerkve ali kapele, kjer so imeli Najsvetejše, vselej je stopil vanjo, da pozdravi in počasti v tabernakelju skritega Boga. S tem pa ni nikedar zanemarjal svojega dela, ki ga je smatral za svojo prvo in glavno dolžnost. Prvi je bil na domačem polju, kjer je delal tako pridno, da v celi okolici ni bilo najti boljšega delavca. Vedno zbran, v cerkvi kaker na polju, se je mudil njegov duh neprestano pri Bogu. Mej delom je včasih molil, včasih pa je premišljeval življenje in trpljenje Gospodovo.

Zvečer je s sestro in materjo prebiral življenje svetnikov ali evangelij in si s tem pripravljaval premišljevalno snov za prihodnji dan.

V občevanju z brati in tovariši je bil čudovito krotak, postrežljiv in potrpežljiv. Nikoli ni izustil žal besede, še manj pa nedostojne. Vpričo njega je utihnilo slabo govorjenje; navzočnost angeljsko čistega mladeniča je zaprla grešna usta.

Čim bolj je doraščal, tem težja dela so mu nalagali. Ko je prvič kopal v očetovem vinogradu, ga je delo silno utrudilo in ves onemogel se je zvečer vračal domov. Drugi dan je vzel s seboj svoj kipec Matere božje. Postavil ga je nekaj korakov predse ter je molil in kopal z Marijino pomočjo. Ko je prikopal do kipa, ga je zopet dalje postavil ter kopal dalje. Oni dan je prekosil pri delu krepkejšega in starejšega brata in od tedaj je pričakoval moči in blagoslova le od molitve.

Trnjeva pot učenja.

Janez Vijane je dopolnil 17. leto. Ko je ko otrok pridigal svojim tovarišem, so mu večkrat prerokovali, da bo kedaj še duhovnik. Njegova mati je to srčno želela in upala, da bo tudi dosegel ta poklic. Tudi Janez se je že delj časa pečal s to mislijo, toda ko je očetu odkril svojo željo, ga je ta na kratko zavrnil. Starejšega sina je nameraval odkupiti od vojaščine, eno hčer omožiti; za vse to je bilo treba denarja. S čim naj bi kril stroške za Janeza, če bi ga dal v šolo? Dobri mladenič pri takih mislih in ugovorih ni zgubil poguma. Na kak način, naj bi dosegel sveti poklic, ni vedel, pa upal je, da ga bo.

Leta 1805. je župnik Bale (Balley) otvoril šolo za mladeniče, ki bi se hoteli posvetiti duhovskemu stanu. Vanjo je sprejel tudi Vijaneja, dasi je štel tedaj že 19 let. Župnik Balej mu je bil od tedaj največji dobrotnik in zaščitnik.

Veliko znanja in vednosti Janez ni prinesel s sabo, saj je komaj par let zahajal v domačo šolo. Ni čuda, da mu je učenje delalo težave in leta priprave na duhovski stan so bila zanj huda, nepretrgana po-

skušnja. Dasi ni bil nenadarjen, se je vendar le s težavo učil in že enkrat naučeno si je le slabo zapomnil. Mnogo preglavice mu je delala latinščina; kljub veliki pridnosti in blagohotni pomoči nekega sošolca, je ostal ves trud navidezno brezuspešen. Toda kar z naravnimi močmi ni mogel doseči, to si je skušal priboriti z molitvijo, postom in miloščino. — V tem času je prejel zakrament sv. birme. Odslej se je podpisoval Janez Krstnik. Izvolil si je sv. Janeza Krstnika za posebnega variha ter sklenil po njegovem zgledu hoditi pot poniževanja in zatajevanja. In za to je imel dovolj prilik in vzroka. Za ves trud je žel le neuspeh, to mu je jemalo pogum. Že je jel dvojiti nad poklicem. Nekega dne je celo prosil predstojnika, da bi se smel vrniti k starišem, pa mu niso dovolili. Spodbudljive besede dobrega učitelja so ga navdale z novim pogumom. Trdno je sklenil da ne bo nehal prositi blagoslova in uspeha pri učenju, dokler bo uslišan. V ta namen je bos romal na grob sv. Frančiška Rešisa (Regis); spotoma je prosil za potrebno hrano in prenočišče. Ljudje so imeli krepkega mladeniča za postopača, zato so ga obsipali s psovki in zaničevanjem, kruhek pa, za katerega je prosil, so mu rezali pičlo. Pa to mladeniča ni motilo; z vernim zaupanjem je nadaljeval svojo romarsko pot. Na grobu sv. Frančiška Rešisa je bil uslišan in prišavši domov, se je izredno lahko učil. Ostal je sv. Frančišku vedno hvaležen ter mu je pozneje ko arski župnik postavil v cerkvi lep kip.

(Dalje prilh.)

P. MAVRICIJ TERAŠ: kapucin.

Obiski bolnih tretjerednikov.

(Vodilo II. 13.)

Iz celega tretjerednega vodila odseva duh krščanske ljubezni do bližnjega. Najbolj pa odseva ta duh iz 2. poglavja § 13., kjer se tretjerednikom nalaga skrb za bolnike. Ta zapoved pravi: „K bolnemu tovarišu naj predstojniki ali sami gredo, ali naj koga pošljejo, da bo izpolnil dolžnosti ljubezni. V nevarni bolezni naj jih opominjajo in prigovarjajo, naj bolnik v pravem času skrbi, da se z Bogom spravi.“ Ker redovno vodilo bolne sobrate in sestre obiskovati zapoveduje, premišljujmo, zakaj naj tretjeredniki bolne tovariše obiskujejo in kako.

1. Zakaj naj tretjeredniki bolne tovariše in tovarišice obiskujejo?

Mnogo je nagibov, ki tretjerednika silijo bolnike obiskovati. Najpoglavitejši so:

Prvi nagib je verskega značaja. Naša vera nam večkrat priporoča obiskovanje bolnikov. Že v starem zakonu spodbuja modri Sirah: „Naj

ti ne bo zoprno obiskati bolnika; s tem se boš utrdil v ljubezni" (Sir. 7, 39). Jezus Kristus je obiskovanje bolnikov uvrstil mej telesna dobra dela usmiljenja in je učil, da storimo njemu samemu, karkoli storimo dobrega kakšnemu bolniku. Po svojem lastnem zatrdilu bo on sam sodnji dan rekel tistim, ki obiskujejo bolnike: „Bil sem bolan in ste me obiskali“ (Mat. 25, 36). Kedor torej bolnike obiskuje, obiskuje Kristusa samega. Zato se katoliška vera tako toplo zavzema za bolnike in jim pomaga, kjerkoli in kakerkoli more. To je tudi vzrok, da je sv. Frančišek tretjerednikom izrecno naročil v vodilu, naj obiskujejo bolne sobrate in sestre in skrbje za njihov telesni in duhovni blager. Obiskovanje bolnikov mora biti vsakemu tretjeredniku, zlasti pa voditelju in odbornikom, ena izmed tistih bistvenih redovnih zadev, katere ne smejo nikedar zanemarjati. Kedor se ne meni za bolnike, ni dober kristjan, še manj pa dober tretjerednik.

Mogočen nagib za obiskovanje bolnikov je zgled sv. Frančiška. Od trenutka, ko se je posvetil bogoljubnemu življenju je naravnost plamtel od ljubezni do bolnikov. Obiskoval jih je po bolnicah in hišah ter jim z lastnimi rokami stregel. Najbolj so se mu smilili gobavi. Tem je izkazoval največ ljubezni. Kako nežno skrb je imel za bolnike, je razvidno iz zapovedi, katero je dal svojim bratom prvega reda, ki se glasi tako-le: „Če kedo izmed bratov zboli, mu morajo bratje streči, kaker bi želeli, da bi se njim postreglo“ (6. pogl.). Po zgledu svojega duhovnega očeta sv. Frančiška so tretjeredniki v vseh stoletjih bolnike negovali, jim stregli in jih na vse mogoče načine tolažili. Najimenitniši svetniki iz tretjega reda, kaker sv. Ludvik, sv. Rok, sv. Elizabeta in drugi so mnogo storili za bolnike. Vsi ti s svojim zgledom glasno kličejo tretjerednikom, naj jih pridno posnemajo, da bodo kedaj prišli za njimi v nebesa.

Pa tudi že sam pogled na bolnika in njegovo žalostno stanje nas mora nagniti k sočutju, da mu skušamo po svojih močeh lajšati gorje in trpljenje v bolezni. Le pomislimo, kako velik ubožec je bolnik. Telesna bolečina in onemoglost ga popolnoma prevzameta, tako da je večkrat žalosten in potr. Še hujše pa je, če mora morda trpeti pomanjkanje in nima nobene prave postrežbe in če so vrhu tega še domači morda nepotrpežljivi in odurni do njega. Ali ni tak človek potreben sočutja in tolažbe? Gotovo! Dobro in plemenito delo je, če se kedo takega siromaka usmili, ga obišče, potolaži in mu vsaj s prijazno besedo polajša trpljenje. V prvi vrsti so to dolžni storiti vsi tisti, ki so z bolnikom v kakšni zvezi ali v sorodstvu. Ker so pa tretjeredniki v duhovnem sorodstvu ko bratje in sestre med seboj, zato se spodobi, da zdravi tretjeredniki pridno obiskujejo svoje bolne sobrate in sestre ter jim tako kažejo ljubezen. Ravno bolnikom morajo tretjeredniki skazovati največ ljubezni.

Slednjič je pa tudi za tretjerednika samega velika korist, če obiskuje bolnike. Ob bolniški postelji pride najlaglje do spoznanja, kako

velik ubožec je človek, ki si sam ne more nič pomagati. Bolnikovo trpljenje mu kliče v spomin, naj se ne ponaša s svojim zdravjem in naj ne navezuje svojega srca na posvetno uživanje in naslade življenja, ampak naj se zaveda, da lahko tudi njega bolezen vrže na bolniško posteljo. Obenem pa nam pogled na bolnikovo trpljenje daje moč in spodbudo, da laglje prenašamo svoje lastne križe in težave. Bolniška postelja je pa tudi zakladnica bogatega zasluženja za bolnika, če vojnjo trpi in za obiskovavca, ker je to delo ljubezni pred Bogom zelo zaslužljivo delo.

Dovolj nagibov za obiskovanje bolnikov! Blager vam, ako pridno hodite k bolnikom in jim po svojih močeh izkazuje sočutje in ljubezen.

2. Kakšni naj bodo obiski bolnikov?

Obiski bolnikov so le tedaj Bogu dopadljivi in bolnikom koristni, ako se napravijo iz čistega namena in pa iz ljubezni do Boga in do bližnjega. Tudi pri obiskih je treba paziti na neka pravila ter postopati pametno in modro.

Predvsem moramo paziti, da ne bomo bolnikom s svojimi obiski nadležni. Zato jih ne smemo prepogosto obiskovati, predolgo se pri njih muditi in preveč govoriti ali pa se vtikati v njihove domače zadeve, ki nas nič ne tičejo. Pa tudi to bi ne bilo prav, če bi jih le redkokedaj obiskali in se še tedaj komaj par trenutkov pri njih zamudili. Treba se je držati srednje mere, tako da ne bote v nadlego, pa tudi, da ne storite premalo.

Vsakokrat, kedar obiščemo bolnika, se moramo zajemati za njegovo bolezen, njegove bolečine in stanje ter mu pokazati svoje sočutje. Napačno bi bilo, če bi kedo šel obiskat bolnika, pa bi mu govoril le o svojih zadevah, za bolnikovo stanje pa bi se nič ne zmenil in bi bolniku ne pokazal prav nobenega sočutja. Taki obiski bi bolnika nič ne potlačili in nič ne razveselili, ampak le še bolj bi ga potrli in razžalostili. Ob bolniški postelji se mora vsa pozornost in vse govorjenje sukati okoli bolnika in njegove bolezni.

Če pa že moramo govoriti o drugih stvareh, govorimo o takih, ki vplivajo na bolnika pomirjevalno in blagodejno. Najbolj tolažilni in pomirjevalni so nabožni pogovori. Zato je primerno bolniku povedati, o čem so v nedeljo ali pri shodu v cerkvi govorili, kaj je novega v tretjeredni skupščini itd. Prav posebno dobro pa je ob bolniški postelji pogovor napeljati na Kristusovo trpljenje. Spomin na trpečega Zveličarja daje bolniku največ tolažbe in neko posebno moč, da more prenašati tudi najhujše bolečine.

V slučaju, da se začne bolnikovo stanje slabšati in se blizati smrt, je treba poskrbeti, da bolnik pravočasno prejme sv. zakramente. Obzirno in prijazno je treba bolnika opozoriti na njegov nevaren položaj in ga nagovarjati, naj spravi svoje stvari v red in naj se pripravi na smrt. Neprecenljivo uslugo izkaže bolniku tisti, ki mu pomaga srečno umreti.

Razume se, da je treba poleg teh duhovnih dobrih del izkazati bolniku tudi kakšno telesno dobro delo usmiljenja. Torej ne samo bolnika obiskovati in ga tolažiti, ampak mu tudi kaj prinese, mu postreči, posteljo prestlati, sobo pomesti in prezračiti in slične stvari, tudi to naj bo skrb vsakega dobrega tretjerednika, posebno tistega, ki je od redovne skupščine odločen za obiskovanje in postrežbo bolnikov.

Ako tretjeredniki na ta način obiskujejo bolnike, potem so njihovi obiski njim samim v zasluženje, bolnikom pa v korist in tolažbo.

Obiskovanje in postrežba bolnikov ni zabava, vender prinaša tistim, ki to dobro delo opravljajo, mnogo tolažbe, duhovnega veselja in božjega blagoslova že na tem, še več pa na onem svetu. Blager tretjerednikom, ki radi obiskujejo bolne sobrate in sestre. Sodnji dan jih bo božji Zveličar povabil na plačilo rekoč: „Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, prejmite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta! Zakaj... bolan sem bil in ste me obiskali... Resnično, povem vam: „Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili“ (Mat. 25. 34, 36, 40).

P. ADOLF ČADEŽ:

Kako je bila iz sv. Cerkve izobčena dekle zopet nazaj sprejeta.

V oktobru 1911. l. sem zapustil Koroško, ker nisem mogel prenašati v Žabnicah hudega mraza po zimi in ker sem bil tam večkrat bolan.

Poslali so me v Gorico, kjer pa sem ostal le dobro leto.

• V januarju 1923. l. sem bil zopet v južnih, toplih krajih in sicer v Egiptu.

Prva moja služba v tej deželi je bila v Kajiri, v glavnem mestu Egipta. Tu sem imel duševno skrb za Slovence, ali bolje rečeno za Slovenke, večinoma domačinke s Primorskega, ki so v Egiptu služile po raznih družinah ko kuharice, sobarice in pestunje. Slovenskih moških to leto v Egiptu še skoraj nič ni bilo in tudi dandenes jih je še prav malo.

Že čez mesec dni po prihodu sem moral svoje mesto zamenjati s p. Evgenom Stanetom, ki je imel ravno isto službo v Aleksandriji, kaker jaz v Kajiri. Radi vlažnega in nezdravega podnebja se p. Evgen v tem primorskem mestu ni dobro počutil.

Prišel sem v velik samostan sv. Katarine, ki je okoli l. 300 po Kr. ravno v Aleksandriji dala za sv. vero svojo kri in svoje mlado življenje.

Naj takoj tukaj omenim, da je v tem mestu tudi grška razkolna patrijarhalna cerkev posvečena sv. Katarini.

Samostan sv. Katarine spada v cerkvenem oziru kaker sploh vsi frančiškanski samostani v Egiptu, k Palestini, ki ima svojega redovnega poglavarja „kustosa“ v Jeruzalemu.

Občevalni jezik v samostanih Sv. Dežele je italijanski, menihi pa so od vseh vetrov in narodov sveta. V začetku l. 1914. nas je bilo v družini sv. Katarine šestnajst mašnikov in 6 samostanskih bratov, 5 Italijanov, 3 Španci, 3 Angleži, 2 Slovence, t. j. pisec teh vrstic in br. Viktorijan Žnidaršič, 2 Malteza, 1 Nemeč, 1 Hrvat, 1 Poljak, 1 Portugiz, 1 Arabec in 1 samostanski brat iz Sev. Amerike, o katerem pa ne vem povedati, kakšne narodnosti je bil. Bilo nas je torej v družini 22 redovnikov 11 različnih narodnosti.

Pa tudi drugače je bila naša družina zelo zajemljiva. Eden izmed mašnikov, p. Žon (Iohn), Anglež, ki je bil konvertit. Z osemnajstimi leti je zapustil anglikansko (protestantovsko) vero, prestopil v katoliško Cerkev, se poslovil od očetove hiše v Londonu in je vstopil v frančiškanski red.

Drugi, p. Luka, Portugiz, iz visokega plemstva in v bližnjem sorodstvu braziljske cesarske družine Braganca, je z 22. leti svetu hrbet obrnil, zapustil Brazilijo in l. 1875. vstopil na Francoskem v red sv. Frančiška. Bil je zelo ponižen in pobožen redovnik ter goreč spovednik. Večina družine pa še vedela ni, koga ima mej seboj. Umrl je mej vojsko zelo sveto v Aleksandriji.

O nekaterih družih naše družine pa mislim še kasneje kaj več povedati.

Kar se mi je bilo v letih 1913. in 1914. zajemljivega prigodilo v Egiptu, sem bil večinoma že popisal v „Cvetju“ v teh dveh letih; želel bi omeniti le še nekatere stvari.

Pred vsem bi rad povedal, kako sem bil nekega dekleta zopet sprejel v sv. katoliško Cerkev, iz katere je bila izobčena. Imena seveda ne bom povedal, ker ne smem nikomer jemati dobrega imena; povedal pa bom celo star v opomin bravcem in bravkam, da ne bo kateri padel v cerkveno izobčenje in da bo vsakedo vedel, kakšne težave so, da se iz sv. Cerkve izobčeni zopet sprejme mej pravoverne kristjane.

Bilo je l. 1914. nekako sredi leta, ko me je nekega dne proti večeru poklical v zakristijo samostanski brat, ki je imel skrb za samostansko cerkev. Tukaj je čakalo še mlado dekle našega jezika. Dekleta sem dobro poznal in sicer radi njenega ne dobrega življenja.

„Kaj bi pa rada?“ sem jo lepo vprašal.

„Spovedala bi se rada,“ mi odgovori.

„Je že dobro,“ ji odvrnem, „toda ne vem, če boš mogla spoved opraviti.“

„Zakaj pa ne?“ me hitro vpraša.

„Zato, ker nisi več naša; ti namreč nisi več ud sv. katoliške Cerkve. Jaz pa smem in morem spovedovati le katoliške kristjane.“

„Saj sem vender krščena v katoliški Cerkvi in bi rada spoved opravila.“

„Vem, da si krščena v sv. katoliški Cerkvi in da bi bilo prav dobro in potrebno, da bi spoved opravila, toda ti nisi več naša, kaker sem ti že povedal.“

„Ti si iz naše sv. Cerkve izobčena, izbrisana. Ti ne moreš pri nas opraviti ne sv. spovedi, ne prejeti kakega drugega zakramenta. In če bi umrla, te ne moremo cerkveno pokopati, ker nisi več naša. Izobčena si pa iz Cerkve zato, ker si dala svojega otroka krstiti v grški razkolni cerkvi. To so mi povedali naši ljudje. Ko sem nato sam po stvari poizvedoval, sem dognal, da je vse to žolibog res.“

„Meni pa so ljudje povedali,“ se dekle hitro odreže, „da je rimska in grška cerkev vseeno. Obe cerkvi imate ravno iste nauke, ravno iste zakramente in ravno iste praznike. In Vi sami učite, da je sv. krst v grški cerkvi popolnoma veljaven. Toréj je pač vse eno, če je otrok krščen v tej le cerkvi sv. Katarine ali pa v oni grški sv. Katarine, kjer je bil moj otrok krščen.“

„Vidim, da so te Grki dobro podučili. Ali pa so ti tudi povedali, da so od naše Cerkve ločeni? Sicer pa si to stvar že sama dobro vedela, predno si v Aleksandrijo prišla. Vedela si, da ni vse eno, če otrok živi z očetom v prijateljstvu ali pa v sovraštvu, če je doma v hiši pri svojih stariših ali pa če so ga stariši iz hiše zapodili. Za nas katoličane ni vse eno, če smo v prijateljstvu ali pa v sovraštvu s papežem, namestnikom Kristusovim na zemlji, ali če živimo z njim ali pa ločeni od njega zunaj cerkve. Grki so bili s papežem skupaj v sv. Cerkvi skorej tisoč let, zdaj pa so v sovraštvu s papežem zunaj Cerkve že devetsto let. — „Ali je to ve eno? Ne govori vender tako nespametno!“

„Grki, Armenci, Kopti, Rusi in drugi razkolni kristjani so kaker izgubljeni sin, ki je zapustil svojega očeta in njegovo hišo in je šel po svetu, kjer je z razuzdanmi ženskami zapravljal svoje premoženje. Razkolni Grki so storili prav tako, kaker Lucifer v nebesih, ki je rekel Gospodu Bogu: Ne bom ti služil; zunaj nebes si bom postavil svoja nebesa. Gospod Bog pa je upornega Luciferja in njegove angelje preklel in iz nebes v pekel pehnil. Prav tako je tudi papež uporne Grke in njihove prijatelje iz sv. Cerkve izobčil, izbrisal. In glej, s temi držiš ti, ker si jim svojega otroka zapisala!“

„Saj jaz nisem prestopila v grško cerkev,“ je odvrnilo dekle, pa ne več tako drzno in uporno, ko poprej.

„Prav je, da ti sama še nisi prestopila v grško cerkev, toda izbrisana, izobčena si, ker si otroka dala razkolniški cerkvi. Če kedo da otroka krstiti nekatoliškim duhovnikom — in to si ti storila vedoma — ali če svojega otroka da v kako nekatoliško šolo, da bi bil tam v njihovi veri vzgojen, ali če sklene zakon ali se poroči pred nekatoliškim duhovnikom, ali pusti da se kateri njen otrok nekatoliško vzgaja, ta je od papeža iz naše sv. Cerkve izobčen.“

Dekle je utihnilo, ustnice stisnilo in srpo v tla gledalo.

„Zakaj si dala otroka nekatoliškemu duhovniku krstiti?“ sem jo nekoliko bolj prijazno vprašal, ko sem videl, da so ji moje besede šle k srcu.

„Zato, ker je njegov oče rekel, da me bo vzel in da naj dam tam krstiti; zdaj me je pa pustil.“

„Škoda, da si tako nespametno ravnala in da si se pečala z Grkom. Osleparil te je za nedolžnost in za sv. vero, ker si mu verjela. Pazi, da se ne boš pogubila.“

„Tega se tudi jaz bojim in zato sem tudi k spovedi prišla. In če sem iz Cerkve izobčena, prosim, da bi me zopet nazaj sprejeli in spovedali, ker mi je v resnici žal, kar sem storila.“

„Ali si čudna! Ko bi te bil jaz iz Cerkve izobčil, bi te tudi lahko zopet v Cerkev nazaj sprejel, toda jaz te nisem iz Cerkve vrgel. Pojdi k gospodu škofu, ker le on ima pravico od tega izobčenja odvezati in te zopet v Cerkev sprejeti.“

„Pri škofu še nikoli nisem bila in tudi ne vem, kje stanuje. Prosim prav lepo, pojdite Vi v mojem imenu k škofu.“

„Je že dobro. Šel bom, če si pripravljena otroka v sv. katoliško Cerkev prepisati in vse storiti, kar bo gospod škof zapovedal?“

„Prav gotovo bom storila vse, kar bodo zahtevali, ker se hočem na vsak način zopet z Bogom spraviti in ker ne morem več tako živeti.“

„Dobro. Pridi torej danes teden, takrat ti bom že povedal, kar bo gospod škof naročil.“

Takoj drugi dan sem šel k gospodu škofu. Povedal sem mu celo stvar o dekletu in sem ga v njenem imenu prosil, da bi jo odvezal od cerkvenega izobčenja in jo zopet v sv. katoliško Cerkev sprejel.

„Pred vsem bo treba otroka prepisati v našo cerkev,“ je odgovoril gospod škof. „Otroka na novo krstiti se pa ne sme, ker je sv. krst pri Grkih brez vsake dvojbe veljaven. Za prepis otroka v našo Cerkev pa potrebujemo grški krstni list otroka. In ravno to nam bo delalo največje težave. Krstne, poročne in mrtvaške knjige imajo v grški cerkvi samo škofje, tukaj v Aleksandriji pa njih potrijarh; ti pa ne dajo nobene listine ali izpiska iz svojih knjig, zlasti ne, če slutijo, da ga želi katoliška cerkvena oblast, ker se bojijo, da bi kedo njihovih prestopil v rim. kat. Cerkev. Mi pri škofijstvu smo že velikokrat iskali izpiske iz grških matičnih knjig, pa nismo nikoli nič dobili, če tudi ni bilo nobene nevarnosti, da bi kak Grk prestopil v našo Cerkev. Treba bo torej narediti zapisnik o krstu tega otroka, t. j. treba bo poklicati botre, priče, ki so bile navzoče pri sv. krstu. Pa tudi to bo težko šlo, ker botra otrokova sta bila gotovo Grka in je torej vprašanje, če bosta pred katoliškim duhovnikom hotela pričati, da je bil otrok krščen v grški cerkvi.“

Na to bo treba dekleta odvezati od izobčenja iz Cerkve, to pa očitno v Cerkvi, ker je greh očiten. Med ljudmi je gotovo znano, da je dekle dalo otroka v grški cerkvi krstiti in ga za Grka zapisati.

Še le potem, ko bo otrok prepisan v našo Cerkev in ko bo dekle odvezano od izobčenja, bo mogla opraviti sv. spoved.“

„Prosim gospod škof, da bo stvar bolj hitro šla, bom poskusil dobiti od grškega patrijarha krstni list.“

„Le poskusite, kaker hočete, dobili ga skorej gotovo ne boste. Čudež bi bil, da bi se Vam posrečilo, kar se nam nikoli ni.“

Na to gospodu škofu nisem nič odgovoril, ker sem dobro vedel iz skušnje, kako zviti in nezanesljivi so Grki, zlasti še nasproti katoličanom. Ker sem pa vse to prej že prevdaril, sem imel trdno prepričanje, da bom grški krstni list nezakonskega otroka dobil v prav kratkem času.

Poklonil sem se ponižno gospodu škofu in mu spoštljivo prstan poljubil.

Pri slovesu mi je škof smehljaje rekel: „Če boste dobili grški krstni list, kar pa ne verjamem, bo stvar hitro šla in brez velikih težav, samo da dekle obžaluje svoj greh in ima dobro voljo poboljšati se.“

Naslednji dan sem šel na vse zgodaj t. j. kaker hitro je bila pisarna odprta, ker sem s pomočjo konzulata edino upal dobiti krstni list.

Avstrijski konzul je bil ta čas g. Petrovič, sin sarajevskega župana, prav ljubezniv gospod, kaker so navadno vsi politični uradniki, zlasti še na tujem; toda bil je pravoslavne, razkolniške cerkve sin. Na tega se nisem smel obrniti. Ta bi mi bil krstni list gotovo obljubil, pa prav gotovo ne preskrbel.

Moje misli so se zbirale okrog podkonzula doktorja Švagule. Njegov oče je bil zdravnik in je imel v graški okolici sanatorij, svojo bolnico. Po mojem mnenju je bil g. podkonzul slovenske krvi, če tudi našega jezika ni govoril. Hodil je k meni k spovedi, zato sem nanj mislil in trdno upal, da mi bo pomagal preskrbeti grški krstni list. Na gospoda podkonzula sem mislil še predno sem šel k gospodu škofu.

„Ali je gospod konzul v pisarni?“ sem vprašal vratarja na konzulatu.

„Ni ga; šel je po opravkih v Kajiro,“ mi je odgovoril vratar.

Kaker nalašč, sem si mislil. Ko bi bil doma, bi bil moral čakati drugega časa, da bi bil podkonzul glava v pisarni. Zdaj pa le hitro na delo, sem rekel sam sebi, ker razkolniškega konzula ni doma.

„Prosim, priglasite me g. podkonzulu,“ sem rekel vratarju, „ker bi rad ž njim govoril.“

Čakati mi ni bilo treba prav nič. Gospod konzul me je nemudoma sprejel.

„Gospod konzul,“ sem rekel Dr. Švaguli že pri vratih, „prosim Vas, da bi mi pomagali v prav nujni stvari. V moji zadevi je posebno pripravno, da ste ravno Vi začasna glava na konzulatu.“

„Kaj pa je tako nujnega in važnega, gospod pater?“ me gospod podkonzul prijazno vpraša.

Razložil sem gospodu celo zadevo izgubljene ovčice, ki bi zopet rada prišla v hlev Kristusov. Povedal sem mu, kako nujno potrebujem grški krstni list nezakonskega otroka.

„Kar pišite na grškega patrijarha po krstni list. Patrijarh ga mora takoj dati.“

„Gospod konzul, tako bi bilo pri nas v domovini. Tukaj bi pa jaz od patrijarha ne dobil nobenega odgovora ali pa samo obljubo, krstnega lista pa prav gotovo ne. V tem slučaju bi se dalo nekaj drugega narediti, ki bi imelo vspeh. Prosim, gospod doktor, ali ima ta nezakonski otrok že svojega postavnega variha?“

(Konec prih.)

Iz pisma p. Baptista Turka, našega misijonarja na Kitajskem.

Svoji sestri Mariji je odposlal 7. avg. 1922 iz Hankova dolgo pismo; mej drugim piše tudi sledeče: Leto 1926. in 1927. mi je prineslo veliko skrbi za misijonsko postajo. Odpravili so cesarstvo, vpe-ljali republiko; nastala je meščanska vojna, ki še ni končana. Komunisti, kitajski boljševiki, so kradli, ropali, morili, ako jim mirni Kitajci niso hoteli dati, kar so zahtevali.

V tako žalostnih misijonskih in političnih razmerah sem 25 letnico svojega misijonskega delovanja na Kitajskem obhajal brez vsake zu-nanje slovesnosti. Ker so ravno oni dan v tem mestu že nekoliko orga-nizirani mnogoštevilni revolucionarji iz vojaških, šolskih, delavskih, rokodelskih in kmetijskih krogov vprizorili prvo večjo demonstracijo v boljševiškem duhu kričaje zoper severno vojaško stranko in zoper oblastne Angleže in zoper krščanske misijone, zato sem k dobremu Bogu opravil še posebno molitev, da je ravno na oni spominski dan lepo obvaroval mene in ta misijon preteče nesreče. Že več dni poprej, zlasti za novo leto, so po vsem mestu nalepili celo vrsto nevarnih in tudi bogokletnih oklicev. Eden teh se je glasil: „ta tao Či tou čjavo“, t. j.: Poderimo (ta tao) krščanske (Či-tou) misijone (čjao) itd. Pozivljali so ljudstvo, naj se ko domoljubi vzdignejo zoper misijonarje, misijonske šole in vsa misijonska poslopja, celo zoper bolnišnice, misijonske učitelje, pomočnike in vse vernike.

Pismo začeto 28. marca nadaljujem in sporočam o par nesrečah, ki so zadele moj dragi misijon zadnje mesece. Koncem februarja so boljševiški vojaki siloma zasedli našo žensko šolo in par misijonskih hiš. V njih so stanovali samo en mesec, pa so vse zamazali, pokvarili,

požgali ali odnesli. Znorel vojak je ušel na streho in jo zelo poškodoval. Šolo so rabili za vojaško bolnišnico, kjer jih je 10 umrlo. Vojaki so porabili za kurjavo okna, vrata, več tramov in desak. Ti vojaki so prišli 500 km daleč, premagani in oslabljeni iz glavnega bojišča; bilo jih je okoli 16 tisoč. Mesto je hudo trpelo in je bilo veselo, ko so odšli na razna bojišča.

V zadnjih petih mesecih je ta boljševiška, komunistična stranka po roparsko zasedla ali razbila mnogo naših za nas dragocenih misijonskih cerkev, šol in hiš. Divje preganja misijonarje in vernike, pa tudi vse bogatine, ugledne prvake stare stranke.

Boljševiki, mladi gospodiči, so od novega leta sem do srede aprila vedno obilnije in bolj pogosto zahajali na mojo misijonsko postajo in so ogledovali vse njene prostore ter s tem razodevali svoje roparske namene. Slednjič so kar oblastno zahtevali. Ugovarjal sem zoper njihovo nepostavno ravnanje. Kar bi bili radi imeli, so samo rekli, to nam dajte; ako nisem dal, so vzeli in tako dolgo rabili, da so pokvarili; tako so napravili s harmonijem. Naše zaupanje je bilo presveto Srce Jezusovo. Sestre tretjerednice so pritrdile sliko presv. Srca Jezusovega na drugi harmonij dekliške šole. Vsaki dan smo se zjutraj posvetili presv. Srcu Jezusovemu s trdnim zaupanjem, da nas bo varovalo v teh nadlogah.

Po božjem dopuščanju se je bližala nevihta boljševiška mojemu misijonu. Drugod v tej provinciji Hupe in v provincijah Hunan in Kiangsi so revolucionarji že pograbili našim in drugim misijonom mnogo cerkev, šol, rezidencij, stanovanj; slišal sem da bodo tudi mene izgnali; določili so 23. dan aprila; da me ne bi prehiteli, sem dal spraviti misijonska pisma. 23. aprila sem maševal bolj zgodaj kaker navadno; zavžil sem presveto Rešnje Telo. Izročil sem se sv. volji božji vdano pripravljen na vse. Verniki so me v strahu silili, naj skrivaj zbežim v Hankov ali drugam. To bi bilo zoper mojo vest in bi povečalo mojo nevarnost in stvarno škodo; ravnati se moram po povelju svojih misijonskih predstojnikov in se umekniti na varniši kraj.

Glavni voditelj revolucije je bil v tem mestu pagan „Can-ta-šin“, ki je prejel to tiransko povelje po vplivu svojega starejšega brata „Can-ta-pej“, ki je v tej provinciji Hupe eden najvišjih voditeljev komunistov. Zelo oblastno je začel svoje boljševiško delo; vse mu je moralo pokorno biti, tudi okrajni mandarin. Nepokorne je dal zgrabiti in usmrtiti, ali jim je pa nalagal denarno kazen ali zapor. Po boljševiškem programu se je zelo zavzemal za organizacijo in zboljšanje delavcev, uslužbencev, kmetov. Za vse te je razklical, da se morajo pod raznimi društvenimi skupinami vpisati v revolucionarno stranko. Le pod tem pogojem postanejo deležni novovpeljanih boljševiških dobrot. Tisti pa, ki se ne dajo vpisati in nimajo predpisane društvene izkaznice, zapadejo kazni kot ničvredni državljani in nasprotniki. Njegovi pomočniki so v tem okraju sprejemali naše kristjane v njihova društva

le pod pogojem, da se najpoprej odpovedo naši katoliški veri. Kaker govore, so nekateri slabotni, premalo podučeni verni res to storili. Večinoma, ali skorej vsi so vkljub raznemu pretenju hrabro vstrajali. Tukaj v Či-cov-u sem zloglasnemu poveljniku Čanta-šinu z lepimi besedami priporočil naše vernike, ki smejo in morajo slušati njihova povelja le tedaj, ako niso zoper desetere božje zapovedi. Obljubil je, pa besede ni držal. Med mojo sveto mašo 23. aprila je prišel in pregledal vse prostore mojega misijona in je odšel brez kakega pogovora. Isto jutro je dal ustreliti pet njemu neljubih jetnikov brez preiskave in vsakega dokaza kake krivde. Štiri najbogatejše družine je oropal in pregnal. Celo mesto je bilo razburjeno in zbegano. Ob deveti uri so prišli v mojo misijonsko hišo; vsedejo se in obnašajo kaker bi bili doma; dal sem jim čaja in tobaka. Nekateri so odšli, kaker da bi se sramovali takega ravnanja; ostali so samo trije. Dva sta zahtevala ko odposlanca revolucionarne stranke, naj jim izročim takoj vso misijonsko postajo: t. j. cerkev, rezidenco in obe šoli. Mirno jim odgovorim, da take oblasti nimam jaz, ampak škof; jaz ne morem tega dovoliti. Vprašal sem jih, če imajo za to kako uradno pismo revolucionarne vlade in prosil naj mi je pokažejo. Pikro odgovore: „Imamo tako določeno in celo ukaz imamo zabraniti vsako misijonsko opravilo“. Previdno jih vprašam, kako to, da se njihovo zatiranje ne vjema z vladnimi odloki, ki prepoveduje nasilno zasedanje naših misijonskih poslopij? Hinavsko mi odgovore, da hočejo nas le varovati pred napadi, da nam ne podro in ne požgo in nas ne oropajo kaker drugod. Takoj sem dal brzojaviti svojemu škofu, da so revolucionarji zasedli vso misijonsko postajo. Vdal sem se v voljo božjo in vprašal voditelje, kam naj se preselim in kaj smem od misijonske stvari sè sabo vzeti. Rekli so mi, naj pustim njim v porabo mize, stole in postelje, vse druge reči pa naj v štirih urah spravim v malo hišico našega ženskega detinstva. Prosil sem, naj mi odločijo večjo misijonsko hišo za selitev, pa so mi tudi to odbili in zažugali, da bodo na ostro streljali. Zelo smo bili vsi potrti, a spodbujal sem sebe in vernike na zaupanje v dobrega Boga in da bodimo pripravljeni še na hujše poskušnje in trpljenje — da celo na martniško smrt. V tem resnem položaju me je prevzela težka skrb za drage verne in za vse misijonske postaje te obširne foranije (dekanata). Z nekaterimi misijonarji: p. Bernardinom Roka (Rocca), p. Angelikom Bosketo (Boschetto) p. Kitajcem Pavlom Li in p. Benvenutom Bijanki (Bianchi) smo se že prej trudili, da vtrdimo naših štiri tisoč vernikov v sveti veri. Naši sovražniki so upali, da bodo naši verniki odpadli od vere; pa dobri Bog je milostno uslišal naše in mnogih drugih molitve kaker tudi svete katoliške Cerkve za te ljubljene katoliške misijone; dopustil ni in ne bo grdim paganom tega satanskega veselja. Odpadli so v tej nevihti le nekateri slabi in nepopoljšljivi.

Po tem roparskem napadu so vsi moji misijonski pomočniki, moški in ženske ter bližnji verniki brez ozira na hudobno in posmeh-

ljivo obnašanje došlih paganov hiteli na moje povelje pobirat in prenašat misijonske stvari iz cerkve, z altarjev, podobe in drugo. Pustil sem v cerkvi le prazne altarje in klopi. Drugo mašno in cerkveno opravo smo razen par stvari srečno rešili. Težje je bilo v taki naglici pobrati v stanovanju različne misijonske stvari, pripadajoče na misijonsko postajo, ali meni, ali drugim misijonarjem, ali ženski šoli, sestram tretjerednicam, šolarjem, deklicam sv. Detinstva itd. Pri tem sitnem delu so delali nadlogo vedno navzoči poredni vojaški pazniki in nekateri drugi, ki so hoteli vse pregledati in pretipati ter očitno ali skrivaj tudi za svoj žep kaj dobiti, pa se na moj opomin niso hoteli odstraniti. Tako se je pri tem nesrečnem prenašanju več reči zgubilo in poškodovalo. Vse te različne reči smo vsi prepoteni do določene druge ure popoldne prenesli v omenjeno hišico, katero so mi določili nepoklicani gospodje. Vse je bilo založeno, pa brez reda in v naglici skup zmetano. Ta žalosten prizor je novodošle vernike iz mesta, ki so čuvši o nesreči prihiteli na pomoč, spravil v jok, kar je tudi meni vzročalo še večjo žalost. „Izročimo se v sveto voljo božjo s popolno potrpežljivostjo in vdanostjo. Bog bo že za nas prav poskrbel,“ tako jih ponovno tolažim in osrčujem.

Komaj smo odnesli naše potrebne stvari, so nesramni roparji ravno pred cerkvijo oddali dva ostra strela, menda v znamenje zmage in osvojitve naše misijonske postaje. Cerkev so odločili za zborovanje, komedije in pred vsem za tempel njihovemu umrlemu najvišjemu začetniku in voditelju z imenom „Sen ven“, ali Sen-cun-san, ali „Senjacen“. Njegovo podobo so grdobe postavile v glavni altar. Misijonsko hišico ali rezidencijo so odločili za okrajno revolucionarno zbornico, po kitajsko „Sjen-tan-pu“ imenovano. Žensko šolo, katero sem od vojakov pokvarjeno ravnokar popravil, so odločili za zbornico kmetske zveze „Lun-min-šje-hvej“ imenovano. Skorej vse pohištvo sem jim moral prepustiti; vzeti sem smel samo toliko, koliker je bilo neobhodno potrebno; pustili so mi pa pravico obdelovati obširni vrt in vse vrtné sadove.

Nekateri revolucionarji so hodili gledat, kam smo se preselili. Ko pride eden njihovih voditeljev, mu pokažem, kako je vse založeno in ga prosim za kako večjo našo hišo. Precej usliši mojo prošnjo, in naroči paznikom, naj mi ne delajo sitnosti pri ti novi selitvi. Precej smo se začeli seliti v drugo večjo misijonsko hišo; do mraka smo srečno končali. Hvala Bogu, da nas ni zadela večja nesreča. Pustili so meni in vernikom popolno prostost. Dovolili so mi tudi še dalje kaker do zdaj oskrbovati delo sv. Detinstva, malih rešenih in krščenih deklic; imam jih zdaj pri rejenkah nad 30.

(Konec prih.)

Sestra Marija Celina, klarisa.*)

Sestra Josipina, klarisa v Manduriji (Italija), pripoveduje: „Trpela sem petnajst mesecev na membranozni oteklini črevesne sluznice (Enterocolitis muco membranosa intestinalis), kaker so jo označili zdravniki. Jesti nisem moga brez težkih nasledkov, čutila sem hude krče. Moja hrana je bila kaka žlica lahke juhe in eno jajce na dan, pa še to sem mogla povžiti le s pomočjo zdravil, ki so odstranjevala rezka želodčna premetavanja, niso me pa mogla rešiti mojih neprestanih bolečin. Na levi strani trebuha se mi je bila napravila neka otekline, ki me je hudo zbolela, ako sem se je le z roko doteknila. Tako sem bila shujšala, da so se druge sestre bale, da bom umrla od hiranja.

Mater prednico je moje stanje zelo genilo. Ker je zdvojila nad zdravniško pomočjo, me je začela nagovarjati, naj se s podvojeno vero obrnem do Boga in naj od njega izprosim zdravja. Ker sem bila vsa utrujena, nisem izprva kazala nikakega razpoloženja, da pa slušam in jo zadovoljim, sem ji pozneje rekla, da se hočem zateči k sv. Antonu, v katerega sem še nekoliko upala posebno zato, ker sem dve noči o njem sanjala. Vzeli smo sè stene svetnikovo podobo in jo prenesli v samostansko bolnico. V hipu smo začutili močan vonj lilij. Tedaj sem pričela opravljati molitev.

Še tisto noč sem sanjala, da sem v cerkvi; na altarju, ki je bil s cvetjem okrašen, sem ravno sebi nasproti zagledala sv. Antona in ga od daleč opazovala. Sv. Anton me pokliče in mi reče: „Redovniška duša, povej materi prednici, da čudeža ne boš prejela od mene, ampak od naše sestre Marije Celine, o kateri Gospod želi, da bo za svetnico razglašena. Vsaki dan pogoltni po en košček njene slike, ki naj jo blagoslovi tvoj spovednik. Čudež razglasi.“

Po tistih sanjah sem poživila vero in storila, kaker mi je svetnik svetoval; pričela sem dvetednevno v čast sestri Mariji Celini.

Bilo je četrty dan, 26. avgusta (1926.); navdala me je slutnja, da bom tisto noč uslišana. Zvečer trdno zaspim, pol ure čez polnoč pa zaslišim glas: „Zbudi se, ravnokar prihaja svetnica vonjav.“ Zbudila sem se; izba je bila polna vijoličnega vonja. Komaj se na postelji obrnem, že zagledam pri vhodu sestro Celino, ki je šla proti meni v ubožni obleki klarise sklenjenih rok. Ko se mi je približala, pravi: „Draga sestra, Bog me je k tebi poslal, preizkušnja je končana, popolnoma si ozdravljena. Povej tisti, ki ti na zemlji nadomestuje Boga, da lahko vživaš skupno hrano. Jaz sem uboga klarisa, svetnica vonjav.“ Ko mi nato odgovori na nekatera vprašanja, doda odhajajoča: „Reci sestram, da je sestra Celina pripravljena nagraditi jih z milostmi.“

* Ta spis je napisal p. B. Sokol v hrvatskem Glasniku sv. Josipa št. 6. 1927 pod naslovom: „Svetica miomirisa“, na slov. ga je prevedel g. dr. Fr. Trdan in ga nam v. natis poslal. Mi smo naslov premenili, ker sv. stolica še ni izrekla svoje sodbe. (Uredništvo).

Takoj sem vstala in hitela v stanico prednice, da ji vse razodenem, ker sem bila uverjena o čudežu, ki se je zgodil na meni. Zjutraj sem čutila, da se v meni nekaj dviga, da prehaja skozi želodec in prihaja do grla; hipoma se pojavita v ustih dve kroglici strte krvi.

Moje bolečine so bile končane. Od tistega dne sem z drugimi sestrami v obednici vživala skupno hrano brez razlike, ker nisem čutila nikakih bolečin. Ozdravela sem popolnoma.“

Hišni zdravnik je precej preiskal sestro Josipino in jo našel popolnoma zdravo. To je izjavil pozneje, dne 8. oktobra, v posebnem pismu, ki ga zaključuje: „Ono popolno ozdravljenje, ki se je zgodilo v trenutku, presega obseg običajnega zdravniškega znanja.“

Prednica, strežnica in vse druge sestre so dale sledečo izjavo: „Izjavljam, da je sestra Josipina, ki trdi, da se je na nji zgodil čudež, verodostojna in da traja njeno popolno ozdravljenje do današnjega dne (8. oktober). Pravtako izpričujem, da se v našem samostanu opaža posebna zaščita s. Marije Celine, da je že marisikatera sestra prejela notranje milosti, a poleg tega čutimo tudi pogosto vonj različnega cvetja in kadila.“

Dne 30. maja t. l. (1927) je minulo 30 let, odkar je razcvetela in razširja vonj po celem svetu „vijolica ponižnosti, rožica ljubezni, lilija čistosti — za Jezusa, „svetnica vonjav“, s. Marija Celina od Darovanja, v samostanu Klaris „Ave Marija“ v Bordó-Talans (Bordeaux-Talence) na Francoskem. Stara je bila 19 let in 6 dni.

Že v času njene bolezni in smrti so čutili po samostanu vonj kadila, lilij, vrtnic, vijolic in družega cvetja. To se je dogajalo tudi po pogrebu, ko so slišali še nebeško petje, ki se prav tako večkrat sliši. Vonj njenih kreposti se brzo širi po vsem svetu, ker je začela deliti izredne milosti vsem, ki se s zaupanjem k nji zatekajo. Zajemljivo je, da večino teh čudežnih dogodkov spremlja vonj kadila, lilij, vrtnic, vijolic in družega cvetja, ki prihaja od njenih relikvij, sličic itd. Še bolj zajemljivo pa je, da so vse izredne milosti združene z vonjem, kaker priča prej navedeni slučaj. Zato je ne imenujejo samo „Mala velika svetnica“ ali „Talanska svetnica“, nadeli so ji tudi lepi naslov „Svetnica vonjav“, ki ga je končno tudi nebo potrdilo.

Slučaja ni na svetu. V vsem moramo zreti božjo previdnost. Jezus nam je dal poleg „Svetnice Cvetke“ tudi „Svetnico vonja“. To je nekaj naravnega. Roža mora dajati svoj vonj, in kaker se izpolnujeta roža in vonj, tako se tudi izpolnujeta sv. Terezija od Detéta Jezusa, ta „Svetnica Cvetka“ in sestra Marija Celina, „Svetnica vonja“. Te dve sodobnici, ki sta predstaviteljici istih idealov in večnega detinstva, imata mnogo podrobnosti: Ker je vsem znano življenje sv. Terezije, ga hočem vzporediti s življenjem sestre Celine.

Ko je imela Celina 10 let, se daruje božji pravici ko žrtev sprave za svojce, da bi tako odvrnila od svoje težko skušane družine vse križe in težave. Ko so ji oblekli ubožno obleko sv. Klare v samostanu

„Ave Maria“, je rekla Jezusu: „Doslej sem ti žrtvovala vse: čustva, misli. Ali naj bom danes manj darežljiva? Oh ne! Glej me: sekaj, trgaj, tepi, delaj z menoj po svoji volji, samo da moja ljubezen do Tebe raste.“ V zadnji bolezni je govorila: „Ni težko zveličati se: če hočeš pridobiti raj, moraš trpeti. Jaz bi rada trpela veliko, prav veliko. Prišla sem, da sprejem Jezusov križ, zato sem se mu darovala ko žrtev. Jezusa sem prosila za trpljenje, pa me je uslišal.

„Izročila sem se popolnoma volji božji: to je velika skrivnost sreče.“

„Raj! Raj! Oh, kako hrepenim, da bi tja odšla! Ne pričakujem in ne želim družega ko raj. Ne težim za drugim ko za nebeškimi dobrinami. Raj je moja dediščina! Srečna sem, ker grem v raj. V raju ne bom nikogar pozabila.“¹

Sestre bi jo bile rade imele med seboj, zato so molile, naj bi se jih nebo usmilo in jim rešilo tega angelja novink. O priliki predčasnih slovesnih obljub ji je rekla mati učiteljica novink: „Ako bi prosili za ozdravljenje zdaj, ko ste napravili svete obljube, bi morda prejeli čudež.“ S. Celina odgovori: „Oh, mati, prosim vas, pustite me, da odidem, ker sem pripravljena. Ali ni bolje da odidem?“ V tem je mnogokrat govorila in klicala po raj. Ker se je bala, da bi zaradi tega grešila zoper vdanost v voljo božjo, je rekla: „Gospod, umreti hočem, kedar boš Ti hotel, niti minute prej ali pozneje ne ko tisto uro, ki mi lje odločena po Tvoji sveti volji.“

Materi prednici in učiteljici je rekla: „Umrta bom, tako hoče Bog; toda ve boste še dolgo živele, še dolgo, vaju potrebujejo.“ Tedaj ju prime za roke, ju poljubi in reče: „Na veke združene!“

V mrtvenju svoje volje je bila prava junakinja, prav tako tudi v družih čednostih. Ko so ji v zadnji bolezni prinesli artičok, jih ni hotela jesti, češ da so za ubožno klariso predrage. Izsa slovesnih obljub so pred njo govorili o belem pajčolanu sestre Celine. Njej je bilo to hudo, in je rekla, da sestra Celina nima nič svojega. Zato so morale reči: „Naš pajčolan.“ To ji je velevala čednost ubožstva.

Ko je bila v največjih telesnih bolečinah, je priletela na streho samostanske bolnice, ravno nad glavo s. Celine, lepa grlica. Tu je ostala nekaj ur, a se je zjutraj zopet vrnila.

Sestra Celina je imela še več družih podobnosti s sv. Terezijo, n. pr. silne težave, predno je stopila v samostan; v noviciatu je govorila, da noče postati samo polovična redovnica, ampak dovršena, popolna; da je srečna, ker se lje naučila slušati in da raje sluša, ko da bi izvrševala izredna dela.

Bila je uverjena, da je velika grešnica. Zato je večkrat potožila materi prednici, češ da ta vse druge svari, samo nji prizanaša. Mati učiteljica ji je smehljaje obljubila, da ji ne bo v bodoče prav nič prizanašala. Bila pa je uverjena ona in vse druge sestre, da na Celini ni

¹ To so zadnje besede njenega dnevnika.

mogoče opaziti niti najmanjšega greha in ne najmanjše nepopolnosti. Celina sama pa je rekla na smrtni postelji: „Zdaj je čas, da začnem življenje prave redovnice,“ a nekaj dni pozneje: „Jaz sem posoda polna smrada.“

Glavno znamenje življenja sestre Celine je trpljenje. Vse njeno življenje je bil dolg križev pot: Telesne bolečine so se začele, odkar je bila zašla ko triletno dete s toplimi nožicami v hladni potok, kar je povzročilo hromenje spodnjega dela leve noge. To je bil tudi povod njenih trajnih bolečin in glavni vzrok njene zgodnje smrti. Telesnim bolečinam so se pridružili notranji križi radi neprestanih domačih nesreč in večletne vstrajne skrbi, da tako bolna in nedložna ne bode sprejeta v samostan. V samostanu je našla popolno srečo in Jezus ji je v svoji veliki dobroti naklonil nov način zaslužnja. Dopusstil je, da jo je hudobni duh strašil v vidni podobi. To so bile hude bolečine. Nežno dete se je treslo ob pogledu na črno pošast, ki se je hotela povspeti na posteljo! Nakane se mu niso posrečile, a Celina je več dni grozno trpela. Slednjič je svoje gorje potožila dragemu Jezusu: „Moj Bog, jaz nisem ljubila drugega ko Tebe, a ti vender dopuščaš, da me v zadnjem času nadlegujejo taki napadi.“

Slednjič je napočil zaželjeni dan preselitve. Deset minut pred smrtjo se s. Celina obrne na desno stran in reče smehljaje: „Poglejte, pogledjte ono Gospo! Kako je lepa!“ Njen pogled je ostal nepremično uprt v prikazen. Naenkrat vzklikne: „Čujem zvonjenje zvonov.“ Ko se je nato ozrla po izbi, je dostavila: „Koliko devic. Vse so belo oblečene!“ Prišel je bil Jezus s svojo presveto Materjo, da popelje s seboj svojo verno in drago malo zaročenko. To je bilo 30. maja 1897 ob treh zjutraj, štiri mesece pred sveto smrtjo Male sv. Terezije. Tedaj se je pod njenim oknom, kjer je bilo več cvetlic, razcvetela prva lilija.

Ves svet pozna „Talansko svetnico“ in se zaupljivo k nji zateka. Prijetno je imeti tovariša v bolečinah; še bolj prijetno je prijatelju se izročiti, a najbolj prijetno je, poveriti svoje gorje nekomu, ki nas popolnoma razume in nam more pomagati. Da s. Celina razume in rada priskoči na pomoč, dokazujejo najboljše knjige zahval in čudežni dogodki.

Tudi mi Slovenci, poedinci in ves narod, potrebujemo pomoči v vsakidanjih križih in težavah. Zatekajmo se k s. Celini. Kaker hitro jo bomo spoznali, jo bomo vzljubili, prosili in tudi dobili potrebno pomoč.

Da se cenjeni čitatelji seznanijo z novo služabnico božjo, se je osnoval v Zagrebu poseben „urad za propagando Svetnice vonjav“ — Zagreb, sv. Ksaver — kjer je dobiti tudi relikvije in sličice s. M. Celine. Ravno tam je izešel kratek popis življenja in tudi slovenski prevod. Hkrati prosi isti urad vsakega, ki bi prejel kako milost po priprošnji s. Celine, da to naznani na omenjeni naslov in po svojih močeh širi spoznavanje in češčenje Talanske Cvetke.

Predpriprave za beatifikacijo so v teku in sv. Oče se zavzema, da se zadeva čimprej reši. Dal ljubi Jezus, da bi se to skorej zgodilo!

Razgled po serafinskem svetu.

Nagrobni spominik p. Stanislava Škrabca je postavljen. Na trdnem betonskem podstavku v zemlji leži na vrhu okvir iz sivega granita, na katerega je položena 180 cm dolga, 80 cm široka, 20 cm visoka plošča iz zelenkastega granita. Rob je obrobljen s 5 mm globoko vrezo, površina gladko brušena, na zgornjem koncu je iz celote vrezan križ. Ta plošča nosi na hrbtu globoko vrezane, velike, lepe črke, ki tvorijo sledeči napis:

OČE
STANISLAV
ŠKRABEC
O F M
KI JASNIL SI NAM
SLOVENSKEGA
JEZIKA DVŠO
BODI V BOGV

Spominik je načrtal z napisom vred vseučiliški g. prof. Jos. Plečnik, načrt je pa dal izpeljati g. inženir Ant. Suhadolc. Naj jima bo na tem mestu izrečena prav presrečna zahvala in Bog plačaj!

Spominik je preprost, da ne žali meniške ponižnosti in p. Stanislavove skromnosti, pa tudi tako umetalen, da je za učenjaka dostojen.

Molitev za naš narod. Oglasile so se in se nam pridružile v l. 1927. še sledeče tretjeredne skupščine: Sv. Lavrencij na Pohorju: Pri vsakem shodu izmolijo tri očenaše in tri češčenamarije za trpeče sorojake pod tujimi vladami. — Šmiklavž pri Slovenjgradcu: pri mesečnem shodu molijo za Slovence v sužnosti po en očenaš, zdravamarija. — Sele pri Slovenjgradcu: po dva očenaša za koroške in primorske Slovence pri shodih. — Brusnice: pri vsakem shodu litanije presladkega Imena Jezusovega za ohranitev in napredek slovenskega naroda.

Dosedaj se je priglasilo 26 skupščin; ljubljanska daje vsaki petek opraviti eno sv. mašo, novomeška eno na mesec, druge pa darujejo s tema vred sv. obhajila, molitve, litanije itd. Naj povemo, katere skupščine so se priglasile po abecednem redu: Adlešiči, Braslovče, Brusnice, Kamnik, Kranj, Krka, Ljubljana, Maribor, Motnik, Nazarje, Novomesto, Prežganje, Rudnik, Sele, Sostro, Studence, Sv. Lavr. na Pohorju, Sv. Lenard nad Šk. L., Šmartno pri Kranju, Šmartin ob Paki, Šmiklavž pri Slov. gr., Trebnje, Tržič, Vič, Zavrč, Z... — Koliko jih še manjka? Morebiti Vaša tudi gg. in pp. voditelji? Ali ne spredite še, da je za narod onkraj mej duh. pomoč potrebna? — Čudno je tudi, da se iz ječečih nobena skupščina še ni priglasila. Ali bote le „gementes et flentes“?! Bodite še „orantes“.

Sv. oče Pij XI. so dovolili popolni odpustek vsem in poedinim kristjanom, ki skešano opravijo sv. spoved in prejmejo sv. obhajilo ter pred presv. Rešnjim Telesom, bodisi da je v javno češčenje izpostavljeno, bodisi da se hrani v tabernaklju, pobožno izmolijo tretji del rožnega venca bl. D. M., kedarkoli to pobožnost opravijo.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. Tretjerednica M. Križnik za pomoč v dolgotrajni bolezni. — A. K. presv. Srcu J. in M. sv. Antonu in sv. Tereziki v zelo težki zadevi. — Vsi dobrotniki nove cerkve sv. Fr. — Vse še ne uslišane prošnje. — M. iz Lj. Jezusu, Mariji, sv. Jožefu, Frančišku, Antonu, drugim svetim in šk. Slomšku za zdravje in pomoč.

II. Rajni udje skupščin:

1. ljubljanske: Jera Kožuh, Aml. Juvančič, Ivana Želje, Ktr. Dolinar.

2. kamniške: Hel. Sušnik z Gojzda, Mar. Poljanec z Berda.

3. cerkljanske: Marjana Novak.

4. mariborskega okrožja: Razbor nad Slovenjgradcem: Ana Mežnar, Jozefa Sisernik. — Hoče: Marija Visočnik. — Sv. Peter pri Mariboru: Marija Budja. — Slivnica: Franc Preložnik. — Sv. Martin p. Slovenjgradu: Ana Weiß, Frančiška Špegel, Marija Uršej, Frančiška Mrzelj, Helena Krevh. — Limbuš: Marija Viher, Alojzija Robič, Marjeta Breitenebner, Elizabeta Rožman, Marija Dobaj. — Št. Janž na Dravskem polju: Marija Cesnik. — Sv. Lovrenc na Dravskem polju: Marija Črnenšek, † kot usmiljena S. Riharda v Zagrebu, M. Rodošek, Urša Kranjc. — Zavrče: Zofija Vuzem. — Svetinje: Ana Vihar. — Maribor: Alojzija Štuhec, Ana Gselman, Franc Beigott, Andrej Žnider.

5. svetotrojiškega okrožja: Sv. Urban: Veronika Brumen omož: Simonič, Ivana Belec. — Sv. Lenart: Ana Ferenc. — Sv. Križ pri Ljut.: Martin Juerš. — Mala Nedelja: Anton Kranjc. — Sv. Trojica: M. Erman, Apol. Lorbek. — Sv. Peter p. Radgoni: Marija Kovačič. — Sv. Benedikt: Barb. Kos omož. Dokl. — Sv. Jurij na Ščav.: Alojzija Šek, jubil., Marija Kurboš jubil., 23 let odbor. nica. — Sv. Jurij v Slov. gor.: Urša Korošec. — Beltinci: Magda Tratnjak. — Gornja Lendava: Ana Kovač, Juljana Graj, Terezija Huber omož: Grah, Magda Sükič, Matjaž Bonderla, Suza Kerec, Kat. Železen, Julijana Prkič, Ana Boša, Ana Vahter, Rozal. Sokovič, Helena Špelak, Ana Kovač, Rozalija Prat, Magda Gyergyek, Franc Slammar, Ana Graj, Lena Sükič, Terez. Uher, Ana Kerec, Agata Žukš, Štefan Bežan, Julijana Ferko. — Sv. Jurij: Marija Solar.

6. brusniška: Jožefa Fabjančič, Janez Uzman, M. Bukše, M. Kelvišar, Ana Konda, M. Vidmar, Fr. Lumpert.

7. škofjeloška: M. Vernik, Viktorija Pokorn, Jakob Krmelj, Janez Prevodnik, M. Breznik, Ignacij Kožuh, Katarina Potočnik. — Stara Loka: M. Žontar, M. Šifrer, M. Karlin, Marijana Šink, Ana Potočnik, Helena Hafner, Frančiška Karlin (sestra marib. g. škofa). — Reteče: Katarina Križaj, Uršula Jamnik in Ivana Krajnik.

Zahvala za uslišano molitev.

Kerč Mar. se zahvaljuje sv. Frančišku za zadobljeno zdravje. — K. M. iz Idrije sv. Frančišku As., sv. Antonu Pad. in sv. Jožefu za ozdravljenje brez operacije. — Tom. Stranjsak Mariji, svetim Jožefu, Frančišku, Antonu in dušam v vicah za srečno prestano operacijo. — Iskrena zahvala Materi božji in mali sv. Tereziji za ozdravljenje; Lud. Goli. — Neka žena presv. S. J., Materi božji, sv. Jožefu, Frančišku in mali cvetki sv. Tereziji za srečno prestano operacijo moža; zahvala obljubljena. — Ana Rakoše iz Straže presv. S. J. sv. Frančišku, Antonu, Roku, Tereziji od Det. Jezusa za zadobljeno ozdravljenje zlomljene noge popolnoma po želji; zahvala obljubljena. — Ivana Kosec škofu Slomšku za ozdravljenje.

Z dovoljenjem redovnih višjih izdaja tretji red v Ljubljani. Predstavnik Karol Gruber. — Urejuje p. Salvator Zobec, frančiškan v Ljubljani. — Tisk J. Blasnika nasl. v Ljubljani. Za tiskarno odgovoren Mihael Rožanec.

Književnost.

Uprava „Cvetja“ ima sledeče tiskovine:

1. Življenja pot, ki obsega vse potrebno za tretjerednike: vodilo in njega razlago, odpustke, pravice in milosti tretjega reda, nekaj kratkih premišljevanj za vse dneve odpustkov in vesoljnih odvez, mali oficij bl. D. M., dve jutranji, večerni, mašni molitvi (daljšo in krajšo), za sv. spoved, dve za sv. obhajilo, molitve za odpustke (19 obiskov), razne litanije, pobožnosti, devetdnevnice in tretjeredni obrednik. — V platno vezanega in sè zlato obrezo ni več, pač pa je par sto izvodov v rdeči obrezi, močno vezan za 25 Din, poštnina posebej.

2. Red za ljudi v osvetu, broširano za 5 Din s poštno vred.

3. Sprejemnice za tretji red po 2 Din brez poštnine.

4. Več vrst slik in razglednic sv. Frančiška po 60 par in 1 Din.

5. Cvetja slavnostni izvod s 35 slikami sv. Frančiška za polovično ceno 6 Din s poštno vred.

6. Pesmi za skupščne tretjega reda, vglasbil p. Hugolin Sattner. Obsega: pesem k sv. Frančišku, sv. Ludviku, sv. Elizabeti, za sprejem in za obljube; stane 3 Din izvod.

Kdor potrebuje, naj naroči po dopisnici. Pošiljatelj bomo priložili položnico, ki naj jo naročnik izpolni in z denarjem odpošlje.

Darovi.

Za novo cerkev sv. Frančiška v Šiški (v Din) so darovali po 100: Mrg. T. Zupan, č. gg. Vikt. Šega, Marčič, N., preč. g. kan. Volc 30, g. župn. Greg. Potokar 150, iz Nazareta 2433,85, iz Novega mesta 1000, M. Vrečar 90, Jovan M. 50, Aleš K. 10, za popravo križa na pridiznici dal ljublj. tretji red 595, za teraso v kapelici in pri sv. Mali Tereziji ljublj. tr. 5000, isti za tabernakelj 6000, Kante A. 10 šil., Gašperlin K. 250, neim. 25.000. — Tabernakelj in vel. altar sta gotova, za cerkev še mnogo manjka; da bo plačano, kar je napravljenega, bo treba čakati boljših časov. Priporočamo se dobrim ljudem.

Za kruhe sv. Ant.: iz Št. Jurja ob Taboru 25, N. 30.

Za frančiškanske misijone: Iz Kamnika 70, iz Noveštife 465, Vračko Mar. 100, Jovan M. 50; iz Maribora pospeševatelji nabrali: Strajnshek Frančiška 887, Urankar Jožef 50, Čede Jožef, Studenice 38, P. Ciril Lekšan, Ormož 30; za znamke 503,50; darovali: Kranjc Davorin, Celje 200, Letonja Alojzija 30, Černič Alojzija, Sv. Jurij v Sl. g. 14, Kumrič Marija, Št. Janž na D. p. 10, Kürbiš Antonija, Sv. Martin pri Vurbergu 150, Irgolič Marija, Velikanedelja 4, Kočijaž Elizabeta 5, Gselman Ana 10, Müller M. Klara 350, Skerbinek Julija, Ruše 100, Kosl Marija 7, Golob Marija za zamorčka: Stanislav 80, Müller Marija 10, Skuhala Alojzij za botra dar: ime Marija 60, Erhatič Anton, Ruše 500, Tomažič Elizabeta 20, Rehak Roza, Št. Janž na D. p. za zamorčka: ime Roza, 150, Za afrikanke misijone: Veber Helena 101, Selinšek Marija, Št. Janž n. D. p. 20, Munda Ana 20, Erahtič Anton, Ruše 500. — Za frančiškanske misijone: Neimenovani 220.

Za spominik p. St. Škrabca: preč. gg. prof. Zidanšek in dr. Dolenc po 50, N. 10. Bog plačaj vsem dobrotnikom! Srečno novo leto!

Tretjeredne vaje za januar in februar.

Ljubljana: m. shod: 15. jan. in 19. febr. ob polu 5. uri pop.; za zadržane naslednji dan ob 5. zj. — **Poduk za nov.:** 22. jan. in 26. febr. ob 4. uri pop. — **Odborne seje:** za moške 15. jan. ob 10. dop., ženske: 6. jan. in 2. febr. po litanijah. — **Novomesto:** m. shod tretjo nedeljo, po shodu poduk za novince. Duhovne vaje 19—22. febr. — **Maribor** m. shodi l. 1928: 6. januarja, 2. febr., 19. marca, 9. aprila, velikonočni ponedeljek, 7. majnika vnebohod, 29. junija, 22. julija, 15. avg., 8. septembra, 7. oktobra prva ned. v mesecu, 4. novembra, 8. decembra. Duhovne vaje: 4. do 8. marca; začetek 4. marca ob 3. pop.; 5.—7. marca premišljanja ob 5. zj. in ob 3. pop.; sklep 8. marca ob 5. zj. Tretjeredne sv. maše za žive in mrtve ude mariborske skupščine: na dan shoda ob polu 6. uri, 25. avg., 17. sept., 19. novemb. ob 5. uri, 4. okt. ob 6. uri (levitirana) in za vsakega rajnega uda, ki je bil v organizaciji skupščine, kaker se v slučaju smrti oznani.

Ali ste že pridobili kakega novega naročnika na Cvetje?
Prve številke smo dali več natisniti, da bomo mogli novim postreči.

Rimsko serafinski koledar za l. 1928.

januar

februar

1 N	VO. PO.	Obrezovanje G. Novo leto.	1 S	PO.	Bl. Evstohija in Verdij. 2. 3. r.
2 P	PO.	Presv. ime Jezusovo.	2 C	VO. PO.	Svečnica.
3 T		Osmina sv. Janeza.	3 P	Čm.	Bl. Mat. šk. 1. r. Sv. Blaž šk. m.
4 S	PO.	Bl. Angela Fulg. vd. 3. r.	4 S	PO.	Sv. Jožef iz Leonisa 1. kap. r.
5 Č		viliža razglš. G.	5 N	PO.	70-setnica Sv. Pet. i. tov. Agat.
6 P	VO. PO.	Razglašenje Gospodovo.	6 P		Sv. Tit. šk. Sv. Doroteja.
7 S		2. dan osmine.	7 T		Bl. Ridzerij, Egid. M., Ant. 1. r.
8 N		1. po razglš. Sv. Družina.	8 S		Sv. Janez iz Mate.
9 P		4. dan osmine.	9 Č		Sv. Ciril Alks. c. uč. Sv. Apol.
10 T		5. dan osmine.	10 P		Sv. Skolastika.
11 S		6. dan osmine.	11 S		Prik. D. M. v Lurdu.
12 Č		7. dan osmine.	12 N		šestdesetnica.
13 P		Osmina razglašenja G.	13 P		Bl. Janez Triorski m. 1. r.
14 S		Sv. Hilarij c. uč. Sv. Feliks m.	14 T		Sv. Ivana Valeška, Sv. Valent.
15 N		2. po razglš. Sv. Pavel pušč.	15 S	Po. Čm.	Bl. Andrej 1. 2. Prenos sv. Ant.
16 P	PO.	Sv. Bernard in tov. m. 1. r.	16 Č	Čm.	Bl. Filipa 2. r.
17 T		Sv. Anton pušč.	17 P	Čm.	Sv. m. in mlt. od dneva.
18 S		Sv. Petra stol. Sv. Priska.	18 S	Čm.	Sv. m. in mlt. od Marije.
19 Č	PO.	Bl. Tomaž Karol, Bernard 1. r.	19 N	PO.	petdesetnica. Sv. Konrad 3. r.
20 P		Sv. Fabijan in Sebast.	20 P	Čm.	Bl. Peter iz Treje 1. r.
21 S		Sv. Agneza m.	21 T	Čm.	Sv. m. in mlt. od dneva.
22 N		3. po razglš.	22 S	PO.	pepelnica. Sv. Marj. Kort. 3. r.
23 P	Čm.	Sv. Rajmund P.	23 Č		Sv. Peter Dam. c. uč.
24 T		Sv. Timotej šk. m.	24 P		Sv. maša in mlt. od dneva.
25 S		Spreobrnjenje sv. Pavla ap.	25 S		Sv. Matija ap.
26 Č		Sv. Polikarp šk. m.	26 N		1. postna. Bl. Sebastijan 1. r.
27 P		Sv. Janez Zlatousti c. uč.	27 P	Po. Čm.	Bl. Izabela 2. r.
28 S	PO. Čm.	Bl. Rogerij, Odorik, Egidij 1. r.	28 T		Sv. m. in mlt. od dneva.
29 N		4. po razglš. Sv. Fr. Sal. c. uč.	29 S		kvatna. Bl. Antonija vd. 2. r.
30 P	PO.	Sv. Hiacinta 3. r.			
31 T	PO.	Bl. Ludvika in Pavla vd. 3. r.			

V Malem oficiju se od večernic 4. febr. dalje izpusti „Tebe B. hvalimo“, moli se pa „Srečna si“ po tretjem branju. — **VO:** pomeni vesoljno odvezo, **PO:** popolni odpustek,

Čm: sv. maša se sme ta dan opraviti v črni barvi.